

Harhailua ja ihmettelyä

- Reppumatka maailman ympäri

Antti Halla

(Draft 13.12.2013)

Sisältö

Alkusanat 5

Lähtö 7

Intia 9

Nepal 15

Kiina 21

Merelle 29

Kalifornia 33

Alkusanat

Lähdin vuonna 2009 reppumatkalle Intiaan ilman tarkkoja suunnitelmia. Reissusta muodostui lopulta neljän kuukauden matka pallon ympäri. Kirjoitin tien päältä blogia, jonka nyt päätin koostaa pieneksi kirjaksi. Pidin myös koko matkan päiväkirjaa, jonka pohjalta täydennän blogin tarinoita. Esimerkiksi kahden viikon rahtilaivaosuus Hongkongista Los Angelesiin tuli aikoinaan kuitattua parilla sanalla ja kuvalla. Päiväkirjan pohdinnat tuntuivat aikoinaan liian henkilökohtaisilta julkaistaviksi, joten jäivät tulloin pöytälaatikkoon.

Luet siis keskeneräistä kirjaa. Julkaisutyö tapahtuu vähitellen 2013/2014 aikana. Kirja päivittyy sitä mukaa kun saan päiväkirjamerkinnät työstettyä.

Kaikki palaute kirjaan liittyen on tervetullutta.

Lähtö

Pakkasta parikymmentä astetta ja lunta polveen asti. Olin saanut tyhjennettyä Helsingin keskustan kämppäni, palautettua avaimet ja junnailtua itseni Hämeenlinnaan evakkoon pariksi päiväksi. Pääkaupungin ytimen jälkeen pari päivää rauhallisella omakotialueella tuntui jo hieman kuin olisi ulkomailla. Voi kuunnella hiljaisuutta ja katsella lumihiihtaleiden leijailua. Tai olisi voinut. En muista mitä silloin tein. Oli tammikuu 2009.

Pakkaamisen jalo taito oli vielä oppimatta, en oikein tiennyt mitä ottaa mukaan, niin otin vähän kaikenlaista varmuuden vuoksi. 65 litran rinkka selässä vaapuin bussiasemalle ja kohti lentokenttää. Lento kohti Delhiä odotti.

“Sain itseni matkaan”, oli päällimmäinen ajatukseni. Hämmästelinkin itseäni. En ollut mitenkään kovin hyvä tällaisissa asioissa. Olin jo vuotta aiemmin ikään kuin päättänyt lähteä. Kun lähtöön oli neljä kuukautta, epäröin edelleen asiaa, enkä ollut tehnyt vielä juuri mitään matkan eteen.

Olin vain vähitellen ajanut itseäni siihen tilanteeseen, että ihmiset ympärilläni tietävät aikeistani ja alkoi olla vaikea perääntyä. Hyvä niin. En oikein tiennyt miten järjestää asioita, mitä asioita järjestää ja miten ja milloin. Milloin lyön matkapäivämäärän lukkoon? Mistä tiedän milloin voin lähteä? Mitä viisumeita hankin etukäteen? Voinko lähteä matkaan ilman suunnitelmia? Mitäs rokotukset? Mitä vaatteita otan matkaan? Pitäisikö hankkia isompi rinkka? Kuinka paljon opiskelen kiinaa? Mitä luen? Miten käytän tämän loppusyksyn? Miten pärjään yksin? Mitä tapahtuu kun palaan? Palaanko?

Lopullinen päätös taisi olla vasta lentolipun ostaminen. Yksi huomattava muutos itsessäni oli, että lakkasin selittelemästä matkasuunnitelmiani ja syytämästä muille. Minulla ei ollut suunnitelmaa, mutta mitä sitten. Ei minulla tarvitse olla suunnitelmaa. Ei kaiken tarvitse olla järkevää. Ei kaiken tarvitse olla varmaa. Ei kaiken tarvitse olla helppoa. Yhtäkkiä matkavalmistelutkin alkoivat edetä, kun kotiin jääminen ei enää ollutkaan vaihtoehto.

En ajatellut matkaa lomana. Loma se oli toki siinä mielessä, ettei minun varsinaisesti tarvinnut tehdä mitään. Kuitenkin halusin ja aion

tehdä jotain, josta voisi olla iloa muillekin. En vain vielä tiennyt mitä se tulisi olemaan.

Tarkoitukseni ei ollut nähdä kaikkea kaikkialla, vaan enemmänkin opetella matkustamaan ja elämään vieraissa kulttuureissa. En edes halunnut käydä joka paikassa, vaan enemmänkin, että voin halutesani myöhemmin saada enemmän irti mistä tahansa paikasta mihin sitten matkustankin. Oli se sitten kotona Suomessa tai jossain muualla paikassa, josta en vielä ole kuullutkaan. Alkuperäinen ennustukseni oli, että matkustaisin kolmisen kuukautta, alkaen Intiasta. Jos pärjäisin Intiassa, niin pärjäisin muuallakin. Sieltä siirtyisin sitten Nepalin kautta jossain vaiheessa Kiinaan, josta palaisin kotiin. Ennustus siksi, että varsinaista suunnitelmaa ei edelleenkään ollut.

Lento Delhiin lähti illalla Helsinki-Vantaalta. Menopaluulipusta oli tarkoitus käyttää vain puolet, oli vain jostain syystä halvempi kuin pelkkä meno. Olin varannut netistä kolme yötä hostellissa repumatkailijoiden suosimalla Paharganjin alueella Delhissä. Tavoitteeni ensimmäiselle päivälle oli lähinnä selvittää jotenkin lentokentältä perille majapaikkaan ja vähitellen alkaa sopeutua paikalliseen peruskäyttöön.

Intia

Delhi

Mitäköhän v....a mä täällä oikeestaan edes teen? (päiväkirja 4.1.2009)

Kahden viikon Intian kokemuksella parin vuoden takaa olin varma että tällä kerralla uin paikassa kyllä kuin kala vedessa ja tunnistan kaiken maailman huijarit jo kaukaa. Toisin kuitenkin kävi.

Lento oli perillä kuudelta aamulla. Olin Vantaalla lähtiessä tarvannut suomalaisen Mikon, joka oli ilmeisestikin varannut paikan samasta hostellista kuin minäkin. Päätimme lähteä etsimään yhdessä taksia kaupunkiin.

Taksikuski vei meidät johonkin kaverinsa turistibyrooseen, kun ei tietenkään osannut tietä annettuun osoitteeseen. Siellä meille sitten diilattiin hotellihuone ja kovasti olivat myymässä matkoja ympäri Intiaa. Perusmeininki siis. Eivät he sitä itse taida huijaamisena pitää, vaan vain paikallisena tapana toimia kovassa kilpailussa. Se on kuitenkin hieman rasittavaa pidemmän päälle ja saa tuntemaan itsensä tyhmäksi, kun toistuvasti vedätetään yhdessä jos toisessakin asiassa. Tokihan siinä oppii yhtä sun toista paikallisista tavoista harjoittaa liiketoimintaa.

Olin Delhin Karol Baghissa, Paharganjin sijaan. Ei se oikeastaan minua haitannut. Paikka oli melkein samoilla kulmilla kuitenkin, ja samalla seudulla taisin edelliselläkin kerralla olla. Hermostuin lähinnä periaatteen vuoksi, kun asiat eivät menneet niin kuin alunperin ajattelin. Ehkä paikan vaihto oli lopulta ihan hyvä asia, Pahari vaikutti vielä rasittavammalta alueelta, kun sieltä läpi kävelimme. "Mai freend, veer juu from?", ja sitä rataa. Askeltakaan ei päässyt eteenpäin ilman, että joku olisi tarttunut hihasta.

Pari päivää meni Delhiä ihmetellessä. Aika kului pitkälti Mikon kanssa kaupungilla harhaillessa ja tietä takaisin omalle hotellille etsiessä. Kaksi valkoista naamaa veti puoleensa ihan kohtuullisen määrän kaikenlaisia paikallisia yrittäjiä, jotka olisivat mielellään myyneet meille milloin mitäkin ja auttaneet meitä pääsemään eroon rahoistamme. Perusylivarovaisina päädyttiin ensimmäisenä päivänä syömään kaksi kertaa mäkkärille, kun emme oikein luottaneet

paikallisten kuppiloiden laadunvalvontajärjestelmiin.

Homma meni tavallaan paljon sujuvammin kuin edellisellä kerralla Intiassa. Eli käytännössä olin vielä suhteellisen järjissäni ja toimintakykyinen shokkihoidon jäljiltä.

Olin ajatellut mielessäni Varanasia seuraavaksi kaupunkikohteeksi, ja kokeilla paikallisia rautateita. Rautatieasema löytyi jossain harhailujen lomassa ja aseman kulmilla useampi paikka joista lippuja voi ostaa. Selvisi, että liput pitäisi varata kuusi päivää etukäteen. Ensiksi alkuun en sitäkään uskonut, en oikein tiennyt enää ketä uskoa. Olinko nyt rautatieaseman toimistossa vai jossain satunnaisessa matkatoimistossa? En osannut erottaa. Kun en halunnut odottaa viikkoa, niin ehdottivat, että menisin Agraan minibussilla minibussilla ja junalla sieltä eteenpäin.

En osannut ensin tehdä päätöstä jatkoon suhteen. Väsyin Delhiin kuitenkin koko ajan enemmän. Intiashokki oli kova, vaikka olin sen kerran aiemmin jo kokenut. Jossain vaiheessa vain marssin johonkin matkatoimistoon ja otin kuskin Delhistä Agraan ja hotellin yöksi.

Agra

Aika moni käy kaupungissa Taj Mahalin takia, minä lähdin Agraan lähinnä päästäkseni pois Delhistä. Oletin myös löytäväni paikasta junan Varanasiin.

Hotelli oli jossain keskellä kaupunkia, luulisin. Kävelymatkan päässä Taj Mahalilta. Lasken kävelymatkaksi kaupungeissa yleensä puolisen tunnin eli noin parin kilometrin etäisyyden. Puolesta tunnista tuntiin on minulle reipas kävelymatka. Tunnista kahteen matka on käveltävissä. Kahdesta kolmeen voin kävellä, mutta silloin kyse on jo omasta tapahtumastaan. Toki kaupungeissa ristiin rastiin harhaillessa pari kolme tuntia tulee täyteen huomaamattakin.

Edellisellä kerralla en ollut paikassa juuri kävellyt. Intiakaakseen tottumattomana en ollut edes huomannut, että etäisyydet olivat lopulta aika lyhyitä. Populan ja vilinän määrä kaduilla sai paikan tuntumaan isommalta kuin se olikaan.

Valkoinen mausoleumi jäi tällä kerralla näkemättä. Kävelin portille, mutta käännyin takaisin. Taj Mahal on rakkauden symboli ja omalta osaltani kyseiseen tunteeseen liittyvät asiat olivat jokseenkin sekaisin. En kaivannut muistutusta aiheesta. Päätin jatkaa matkaa Agrasta mahdollisimman pian.

Päädyn johonkin toimistoon selvittämään miten matka Varanasiin onnistuisi. Olin edelleen ilmeisen turhautunut paikallisten kanssa viestimiseen ja omistaja taisi näyttää hyvältä uhrilta kanavoida tunteitani kyseisestä aiheesta.

Jossain vaiheessa keskustelua vain huomasin avautuvani tuo-

htuneesti matkatoimiston sedälle heidän tavastaan myydä ja tuputtaa asioita. Yllättäen sieltä tulikin varsin pätevän kuuloinen puolustus toimintatavalle. Kato nyt näitä ihmisiä, täällä tien varret täynnä toimeettomina. Yritän antaa näille edes jotain töitä. Ja mikä hinta tämäkin on sinulle? Peanuts. Ei me näillä kovin leveästi eletä, katso kuinka monta kilpailevaa matkatoimistoa tälläkin tiellä on. Jokin siinä puheessa liikutti minua. Ehkä se oli se, että ensimmäistä kertaa joku näistä kauppamiehistä kuulosti puhuvan suoraan.

Juna löytyi lopulta. Ilta vierähti mukavasti asemalla sitä odotellessa. Se oli lähtiessään aika monta tuntia myöhässä. En nähnyt kenenkään juuri kiukutellevan asiasta.

Nukuin yläpedillä, rinkka alapedin alla. Vähän jännitti. Tyyppejä hyppi väliasemilla junaan ja kävi myymässä jotain. Muistin tarinoita joissa vain peloteltiin jostain vastaavista tilanteista, joten en aluksi uskaltanut ostaa mitään. Aloin hieman epäillä näiden tarinoiden yleistä sovellettavuutta. Nälkä ja jano auttoi lopulta tajuamaan, että ehkä näiden kauppiaiden särpimillä oli ihan turvallista välipaloitella, kun muutkin näyttivät niin tekevän.

Varanasi

“Älä edes yritä ymmärtää Intiaa. Ainoa keino selvitä järjissä täällä on antaa asioiden mennä ohitsesi, ylitsesi. Älä ota sitä itseesi”. Muistin ohjeen jonka olin saanut brittiläiseltä eläkeläisedältä, joka osasi suhtautua huomattavasti leppoisaan kaikkeen ympärillä kuin minä. Minäkin opin pian rentouttamaan omaa suhtautumistani ympärilläni tapahtuviin asioihin.

Juna oli perille päästessä myöhässä muutamia tunteja. Minulle sinänsä oli sama vaikka se olisi ollut kokonaisen päivän myöhässä. Vastassa olleelle oppaalle se ilmeisesti ei ollut. Jotain se kiukutteli että mennyt päivä sekaisin aikataulun takia. Luulisi nyt olleen kuitenkin jo tottunut myöhästelyihin, iso mies.

Paikallisena erikoisuutena Varansissa on Ganges ja sen rannalla olevat Ghatit ja vanhan kaupungin sokkeloiset kapeat kujat. Muuten kaupunki vaikuttikin sitten perusintialaiselta sekamelskalta. Jostain kujien keskeltä löytyi minullekin hotellintapainen, jossa viettäisin muutaman seuraavan päivän, ehkä viikon.

Palloillin paikasta toiseen ilman sen kummempia suunnitelmia, ihmettelin rannalla ihmisiä puuhailemassa ja viettämässä aikaa. Joku pesee pyykkiä, jotkut itseään, toiset pelaavat krikettiä, lehmät chillailivat rantavedessä, joku meditoi, joku joogaa, turisteja piiritetään, joku kaupittelee kukkasia, joku pilveä, joku kerjää rahaa, jotakuta saateetaan seuraavaan elämäänsä polttamalla avotulella tai kippaamalla Gangesiin kivi jalassa. Aurinko paistaa ja kaikki on hyvin.

Kävelin kilometritolkulla pölyisiä katuja jokapäiväisessä liikennekaoksessa, sulavahkossa sovunkaltaisessa yhdessä autojen, rekkojen, mopojen, riksojen, lehmien, lampaiden ja koirien kanssa. Loputtomia katuja reunustavat loputtomat rivit erilaisia puutiikkejä myyden mitä täällä sitten myydäänkin. Paikassa ei ollut R-kioskeja, mutta jos olisi, niin niitä olisi luultavasti ollut 50 metrin välein ja molemmilla puolilla katua. Oli jokseenkin turha edes yrittää pysyä kartalla. En sellaista paikasta edes hankkinut. On toki hyvä tunnistaa omat kotikulmat ja painaa mieleen maamerkkeja ja paikkojen nimiä. Kun en enää jaksanut kävellä, nappasin kadulta riksakuskin, joka pienen kinastelun jälkeen suostui kyytiin johonkin kohtuullisen hyväksyttävään ylihintaan.

Jostain syystä Varanasissa alkoi jo olo tuntua jossain määrin turvalliselta. Eniten pelkäsin törmääväni jollakin metrin kapealla kujalla johonkin innostuneeseen sonniin tai pimeän tultua kokoon-tuneeseen katukoiralaumaan. Meininki ympärillä oli vähän kuin olisi televisio ollut koko ajan päällä. En yhtään ihmettele, että Intiassa jengi on guraa meditoimaan. Pakko olla. Jos täällä haluaa rauhaa sitä on turha etsiä pään ulkopuolelta.

Varanasissa aloitin jo hieman järjestelmällisempää pohdiskelua. Kannoin mukana pientä kannettavaa tietokonetta, jolla aloin kirjoittaa ylös ajatuksiani. Päivämerkintöjä olin jo tehnytkin, nyt aloin käymään ajatuksiani läpi myös miellekarttojen avulla. En kaivannut mitään guruja itselleni, halusin itse selvittää omat ajatukseni.

Olin ollut aikoinaan Virossa yhden syksyn työharjoittelussa. Oli vähän liikaa ylimääräistä aikaa iltaisin ja viikonloppuisin, niin olin päättänyt selkeyttää itselleni omaa menneisyyttäni hieman. Listasin ylös niin paljon asioita elämäni varrellta mitä jaksoin ja muistin, ja järjestelin ja ryhmittelin niitä aiheiden perusteella. Silloin opin ja siitä lähtien olin käyttänyt miellekarttoja tietokoneella ajattelun tukena, milloin missäkin asiassa.

Oman menneisyyteni olin jo oikeastaan käsitellyt jo aiemmin eikä siellä ollut liiemmin häiritseviä ajatuksia enää. Menneiden murehtimisesta olin siirtynyt tulevaisuuden murehtimiseen.

Lähdin liikkelle listaten asioita siitä mitä mielessä oli pyörinyt matkan alkupäivinä. Pian aloin kuitenkin miettiä tulevaa ja matkani tarkoitusta. Oliko minulla jokin tavoite tai edes jokin suunta? Päälimmäinen tunne oli, että oikea suunta oli pysytellä mahdollisimman hyvissä voimissa ja alkaa tehdä asioita vaan jotenkin järjestelmällisesti ylipäänsä. En kaivannut lomaa, päin vastoin. Tuntui, että jos jäisin vain paikalleni kellumaan niin kaikki muuttuisi vaan sekavammaksi ja alkaisin masentua. Ehkä vielä tulisi vastaan hetki ja paikka johon

voisin jäädä vaan olemaan paikallani pidemmäksi aikaa, mutta tämä Varanasi se ei kyllä vielä olisi.

Olin tavannut naapuritalon kattoravintolassa espanjalaisen pojan joka oli kohtuu hipin oloinen, ilman mitään suunnitelmia, tutustumassa ilmeisesti lähinnä paikallisiin yrteihin. En halunnut tulla hänenlaisekseen. Halusin pysyä virkeänä ja skarppina enkä vaan jäädä paikalleni kellumaan. En halunnut sopeutua tähän paikkaan, vaikka toisaalta halusin oppia sopeutumaan mihin tahansa. Halusin oppia sopeutumaan muutokseen. Hippinä pärjäisin ehkä Intiassa, mutta en pärjäisi Suomessa. Halusin pärjätä molemmissa.

Minulle Varanasin pyhyys jotenkin välittynyt, ja aloinkin pian miettiä mihin seuraavaksi ja miten. Nepal oli ollut hämäränä ajatuksena takaraivossa, mutta olin vähän pelkkäillyt kyseisen valtion vakautta huhupuheiden perusteella. Nyt olin kuitenkin usemmalta henkilöltä jo kuullut positiivisista kannustusta siihen suuntaan. Päätin vaihteeksi pelätä vähän vähemmän ja mennä itse ottamaan selvää asiasta.

Yöpaikan vieressa tapasin Nepalilaisen taksikuskin, oli pesemässä kujalla autoaan. Olisikohan ollut 18-vuotias ellei nuorempikin. Lupasi heittää minut Pokharaan, ja vielä jollain ihan mahdollisella hinnallakin. Isänsä siinä vähän epäröi diiliä. Otin silti yhteystiedot ja sanoin miettiväni asiaa.

Päädyn kuitenkin valitsemaan junan. Oma paikallinen opas olisi ollut toki mukavaa, mutta julkisella liikenteellä matkaaminen taas jännempää. Ja paljon halvempaa. Ostin junaliput naapurin matkatoimistosta. Kyllä niistä ihan palvelua sai, tietenkin ottivat välistä jotain, mutta pääsi vähän helpommalla. Ei se kuitenkaan maksanut juuri mitään. Tarkotus oli junailla itseni ensin pohjoisen suuntaan Gorakhpuriin, josta pitäisi sitten päästä Nepalin puolelle.

Olin jo riksassa tavaroineni, kun aloin jutella tarkemmin kuskin kanssa siitä mihin olin menossa. Hän pudisteli päätään ja ihmetteli mistä olin saanut päähäni lähteä junalla. Tarjotut perustelut kuulostivat ilmeisesti riittävän järkeviltä ja uskottavilta, että löysinkin itseni lopulta bussista matkalla Sunauliin Nepalin rajalle.

Noustessani bussiin olin ensimmäinen matkustaja. Sellainen auto, joita valokuvien mukaan Suomessa oli joskus 70-luvulla. Ehkä ne oli tuotu tänne, jossa saivat pari neljäkymmentä vuotta jatkoaikaa. Olin kuullut neuvon että keskellä autoa meno olisi tasaisinta, valitsin siis paikkani sieltä. Bussi odotteli vielä muita matkustajia, joita vähitellen nousi kyytiin. Olin ajatellut toiveikkaasti, että saisin pitää oman penkkirivini itselläni. Jossain vaiheessa tajusin, ettei bussi lähde liikkeelle ennen kuin se on täynnä. Käytävälle jäi vielä tilaa matkan varrella kyytiin nouseville. Rinkkani joutui bussin etuosas-

sa olevaan epämääräiseen tavarakasaan. Ei kai se sieltä mihinkään häviäisi.

Olen mukavammissakin linja-autoissa matkustanut. Toisaalta 10 tuntia hurautti ohi yllättävän nopeasti. Jossain vaiheessa aamuyöstä sain jopa hetken untakin, kun opin naapureiltani pari uutta asentoa nukkua istuvaltaan ahtaassa tilassa kuoppaisella tiellä. Suosikikseni osoittautui tapa, jolla nojataan pää edellä edessä olevaan penkkiin, ja tavallaan kiilataan keho pysymään paikallansa. Yllättävän toimiva.

Rajanylitys väsyneenä pimeässä ja sumussa aamuyöstä viiden kuden aikaan oli sellainen davidlynchimäinen unenomainen hämykokeus. Bussi jätti porukan sadan metrin päähän rajalta, minkä matkan kävelin seuraten paria paikallista, jotka tiesivät reitin. Olin kuullut jo aiemmin että minun pitäisi hankkia ainakin viisumi ennen maahan pääsyä, mutta sen pitäisi onnistua rajalla. Joku yöstä ilmestynyt riksakuski lopulta auttoi hoitamaan asiat molempien raja-asemien kanssa, vaihtamaan rahaa ja hankkimaan liput saman tein lähtevään bussiin kohti Pokharaa. Kohtuullista korvausta vastaan tietenkin.

Seuraavatkin 10 tuntia bussiköröttelyä meni ohi ihan mukavasti. Hieman mukavammilla penkeillä sai paremmin nukuttuakin. Välillä taisin hieman pidättää hengitystäni, kun kärry kallisteli jyrkänteiden reunoilla kuskin huristellessa kapeilla vuoristoteillä.

Nepal

Pokhara

Vihdoinkin paikassa, jossa voi aidosti levähtää. Ensisilmäys kaupunkiin riitti vakuuttamaan, että olin tullut oikeaan paikkaan. Alunperin tarkoitukseni oli aloittaa Nepaliin tutustuminen pääkaupungista Kathmandusta ja hakeutua sieltä myöhemmin vaeltelemaan johonkin maan monesta kansallispuistosta. Jutellessani matkan varrella muiden reissaajien kanssa olivat kuitenkin suositelleet minulle kohteeksi Pokharaa, jos haluaisin johonkin vähän rauhallisemmille paikoille. Intiahärdellin jälkeen ajatus jotenkin houkutteli.

Kaupungin vieressä hämmöttävä vuoristo oli huikea näky. Joukossa on myös muutama yli 8km huippu. Kirkkaimmillaan ilmat kuulemma ovat loka-joulukuussa, jolloin myös trekkaajia on eniten. Nyt maisemat peittyivät harmaaseen utuun. Annapurnan suojelualue on ainakin jonkin mittarin mukaan yksi maailman parhaimmista trekkauskohteista. Sinne minäkin ajattelin kömpiä. Ensin halusin kuitenkin levätä pari päivää.

Minulla oli hotelli Lakesidessa, jossa suuri osa muistakin matkajista asui. Ensimmäistä kertaa aloin laskeskella, kuinka halpaa elämä paikassa oli. Käytännöllisesti katsoen täysihoidossa 30 dollarilla päivässä, vaikka en edes yrittänyt säästää rahaa.

Vuorille - Annapurna

Päivä 1, Eka legi takana, Ulleri, 2010m

No huh huh! Oli vähän paljon rankempi kuin mitä odotin. Hemmetti 5h portaiden kiipeämistä. Saa nähdä miten mä selviän.

Lähtö vuorille kävelemään oli edessä. Otimme oppaani kanssa taksin polun päähän. Ohjelmassa oli noin 10 päivän reissu kiipeilijöiden perusleiriin Annapurna Base Campille ja takaisin.

Kyseessä ei varsinaisesti ole mikään erämaavaellus vaan "tea-house-trekking" eli suomeksi vaikkapa teetupatallustelua: yöpaikat, ruuat ja muut sellaiset löytyvät matkan varrelta. ABC on yli 4km ko-

rkeudessa, joten edetä sinne pitää hissukseen vuoristotaudin varalta. Ohueen ilmaan tottuminen ottaa muutenkin oman aikansa.

Alueella suojellaan myös ihmisiä ja vanhoja vuoristokulttuureita, joten paikoin olo oli kuin jonkinlaisessa jättimäisessä elävässä ulkoilmamuseossa. Jyrkkien rinteiden loputon kipuaminen ja kapuaminen rinkka selässä teki siinä sivussa ajasta ihan päteväen kuntoiluleirin. Matkaa kertyi lopulta reilut 100 km, josta noin puolet ylämäkeä ja puolet alamäkeä.

Päivä 3, 15:30 5h+1,5h Tadapani, 2600m

Herätys oli aamulla 5:ltä. Heräsin tosin jo 4:ltä ja torkuin loput. Nukahdin illalla 7-8 aikaan. Vähän omat rytmit tällä reissulla. Ylös, alas, ylös, alas, alas ja taas ylös. Ajattelin, että alastulo olisi kevyttä, mutta kyllä sekin ihan työstä käy.

Päivä 6, Deurali 3140m

Hengaillaan dining roomissa. Vakiosetti. Minä, Mann, Fotis, Hari plus pari japanilaista tättiä. Rakeet ropisee katolla. Äsken lämmiteltiin lentopallolla pihalla. Ei tapahdu paljon mitään. Opettelen olemaan.

Opas auttoi hoitamaan kaikki tarvittavat säädöt. Hän tunsu paikat ja ihmiset, joten minulle jäi hommaksi lähinnä kävely ja maailman ihmettely. Muita reissaajia tuli tavattua joka päivä. Tungokseksi asti porukkaa ei kuitenkaan ollut, sillä nyt ei jostain syystä kuulemma ollut turistikausi. Se sopi kyllä minulle hyvin.

Päivä 10, Jhinu Danda, aamu

Kohtuu rankan ylösalaspäivän jälkeen oli kohtuu rento ilta. Kuuma lähde ja kylmä olut. Alunperin piti tänään olla jo takaisin Pokharassa, mutta taidanpa jäädä vielä yhdeksi yöksi.

ABC-lta palatessamme tapasin myös tallustelemassa olleen korealaisen opettajan, Kimin, kanssa pitkään kaikenlaista. Hän kertoi jotain buddhismista. Jotain haluista puhuimme. Siinä kelasin, että olen aika hyvin päässyt eroon monista haluista, ja että se tekee minusta vapaamman. Toisaalta mietin sitä, että jos haluan tehdä jotain ja saada aikaiseksi niin silloinhan minun pitää kuitenkin haluta ainakin jotakin. Ensin pidin sitä jonkinlaisena dilemmana, mutta nyt olen alkanut miettiä, että siinä se voima juuri onkin. Voin keskittyä haluamaan yhtä asiaa kerrallaan.

Vähän kuin vuoden takainen päätökseni lähteä Kiinaan. Keskityin vain yhteen kohteeseen, ja kas pääsin eteenpäin. Jossain vaiheessa Kiina vaihtui Thaimaaksi ja lopulta päädyinkin Nepaliin. En kokenut epäonnistuneeni, vaikka alkuperäinen tavoite olikin muuttanut muotoaan. Jos olisin pitänyt kaikki vaihtoehdot avoinna niin todennäköisesti olisi jäänyt lähtemättä koko reissulle.

En oikein edes muista mitä odotin retkeltä, mutta huimaa oli. Takaisin hotellilla kirjoitin retkestä lyhyesti blogiin, laitoin muutamia kuvia nettiin.

Aika hyvä fiilis trekin jäljiltä. Silleen syvempi ja isompi hyvä fiilis, ei varsinaisesti hetkellinen juttu siis. Katselin vähän muistiinpanojani ja karttojeni ajalta ennen trekkiä, sekalaista, ei suuntaa, harhailevaa, pätkivää. En tiedä oliko ajatukseni trekin jälkeen sen fiksumpia ja eheämpiä, mutta nyt ainakin näin selvästi että ne eivät olleet sitä ainakaan vielä pari viikkoa aiemmin. Mielessä pyörivät ajatukset olivat myös vaihtuneet uusiin. Matkan kehystä sinänsä kun nyt alan jo keskittyä enemmän sisältöön. Ei mitään suuria valaistumisia matkan suhteen vieläkään, mutta jotenkin se ei enää haitannut hirveästi. Olin jo onnistunut pääsemään aika hyvin eroon "millainen reissun kuuluisi olla" -ajattelusta ja hyväksymään oman oloni ja haluni tai haluttomuuteni.

Istuin nettikahvilaan pohtimaan seuraavaa siirtoa.

Työtarjous

Etsiessäni netissä seuraavaa kohdetta, työtarjous sähköpostissa. En vastannut heti, kun en oikein tiennyt mitä vastata. Olin kuukauden verran ehtinyt olla ajattelemaan töitä. Olisinko valmis lähtemään tekemään taas keikkatöitä? Haluaisinko? Ilmeisesti töitä olisi kuitenkin samoissa kuvioissa vielä tarjolla.

Eikös se olis kivaa taas koodata? Voisinko ottaa homman vastaan vaikkapa kuukauden päästä jos Tuomaksen juttu ei tapahdu? Sais massia ja vois asua Helsingissä. Jos stressais vähän vähemmän kuin nuorempana niin elostahan voisi jopa nauttia hyvinkin.... Mutta veisikö se minua eteenpäin johonkin? Olisiko liian helppoa? Vai jos tekisinkin sen ison jutun vasta kymmenen vuoden päästä. Voisin elellä pätkätöillä ja matkustelulla vielä jonkin aikaa, vähitellen kehitellen muita ideoita... Työkokemus on kuitenkin aina työkokemusta ja kyllä niistä aina oppii ja saa irti.

Tietokone degeneroituu tekstinkäsittelykoneeksi. Mitä muuta voisin tällä tehdä?

Maailmassa on jotain tosi pahasti pielessä, koska voin olla täällä. Tai näinhän asioiden pitäisi olla, jokaisen kohdalla.

Tarkoitus kävi hämärästi mielessä. Eli se että voisin tehdä jotain tuottavaa ja järkevää tällä reissulla. Että voisin tehdä töitä. Voisin tehdä jotain jonkin asian ja muiden ihmisten eteen. Enhän minä täällä lomailmassa ole, enhän?

Laskeskelin juuri hieman kuluja ja ekstrapoloin. Mä voisin olla täällä vuosia, jos haluaisin. Voisin vaikka ostaa hotellin ja pyörittää sitä. Jos haluaisin. Voisin perustaa koulun, jos haluaisin.

Sain myös toisen mielenkiintoisen mailin kaverilta, jonka olin tavannut pari vuotta aiemmin reppumatalla Euroopassa. Emme olleet pitäneetä mitään yhteyttä, mutta olin nyt päättänyt kirjoittaa.

En tiennyt muistaisiko hän minua edes. Sain kuitenkin vastauksen. Kaveri asui kuulemma Kiinassa aivan Macaon vieressä. Ja ehdotti tapaamista. Ihmeellistä. Suunnitelmat kirkastuivat hetkessä.

Reitin löytäminen Hongkongiin olikin sitten vähän vaikeampaa lyhyellä varoitusajalla. Liikaa vaihtoehtoja eikä yhtään täydellistä. Tuli aika kalliit lentoliput ja lento Delhin kautta. No ei voi mitään. Näillä mennään. Opettelen taas tekemään päätöksiä. Vaikka sitten huonojakin. Huomasin ajattelevani sitä mitä muut ajattelevat siitä että otan kalliin lennon Honkkareihin. Että en osaa elää halvemmalla. Ei kai mun halvalla tarvi elää jos en halua? Tai kai mä itse määritän ne kriteerit ja sen mikä mulle on tärkeintä. Maksanko siitä että saan elää mahdollisimman suunnittelematta vai menenkö halvemmalla lyömällä suunnitelmat lukkoon hyvissä ajoin. Vapaudella on hintansa. Myös euroissa.

Vai onko se suunnittelemattomuus nyt sitten vapautta. Tavallaanhan suunnittelemattomuus jättää minulle loppupeleissä vähemmän vaihtoehtoja sillä hetkellä kun sitten lopultakin päätän mitä haluan. Jos tekisin päätöksen ajoissa, olisi minulla aikaa kartuttaa ja kartoittaa eri vaihtoehtoja ja näin luoda vapausasteita lisää.

Hmm. Vai johtuiko tämän päivän ongelmat siitä että tein kaksi steppiä kerralla. Päätös siitä mihin menen ja siitä milloin. Miksi minulla oli yhtäkkiä kiire päättää? Koska halusin viikonlopuksi Kiinaan tapaamaan Samia. No nythän päädyn Honkkareihin ja vasta lauantaina, joten se tuskin tulee tapahtumaan. Eli hötkyilin vähän turhaan. Toisaalta se saunahommeli taitaa vähän painaa takaraivos- sa, joten haluan varmistaa, että siellä Kiinassa tulee todellakin käytyä. Hetken verran tänään kelasin vaihtoehtoa Bangkokiin ja sieltä seikkaillen Kiinaan. Siinä vaan menisi ainakin kuukausi aikaa helposti.

...

Tänään ajattelin taas, että elämä täällä "on ihan kivaa". Nautin olostani täällä. Milloin viimeksi voin sanoa sanoneeni samaa? Tästä kun vielä maksettaisiin.

Toisaalta ajattelin taas, että teen täällä ihan älyttömän paljon vähemmän asioita kuin kotona. Että kotona töissä sitä on oikeastaan aika tehokas kyllä. Mutta toisaalta tulee tehtyä vähän liikaakin töitä. Töitä siinä mielessä että aktiivisesti tekee jotain jotain tavoitetta kohti, entropiaa vastaan. Näen selvästi vaaran laiskistua täällä. Pitää pitää itseni liikkellä ja skarppina. Eikä jäädä ihan virran vietäväksi.

Hetkinen. Eikös jossain vaiheessa tän matkan tarkoitus ollut tehdä miniprojekteja? Päättää mitä haluta ja sitten alkaa järjestelmällisesti tekemään asioita sen eteen. Sen yhden tavoitteen, yhden halun eteen.

...

Hitto. Yhtäkkiä reissun tarkoitus alkoi valkenemaan. Ja mindmapit

taas kehiin. Miten ihmeessä oon ollut jumissa jossain ihan sivupolulla. Ehkä halusin pitää sen pari viikkoa vapaata ennen kuin työt taas alkaa?

Kathmandu

Bussimatka Pokharasta Kathmanduun meni nopeasti. Taisi siinä useampi tunti mennä, mutta jossain vaiheessa sitä lakkasi ajattelemasta asiaa. Matkan varrella rotkon pohjalla bussinraato ja ympärillä joukko ihmisiä sai mielikuvituksen liikkeelle. Perille tälläkin kerralla päästiin ehjin nahoin.

Vaihdoin Pokharan rauhan Kathmandun vilinään, kun olin ollut Nepalissa parikymmentä päivää. Viisumissa oli siis aikaa vielä kymmenen päivää. Hämmentävän hyvin viihdyin edelleen. Vaikka vaelluksesta oli vain pari päivää Annapurnan reissu tuntui jo kaukaiselta menneisyydeltä. Olin päättänyt lähteä Hongkongiin, lento olisi pääkaupungista.

Kaikki ei Nepalissa kuitenkaan ollut aivan kohdallaan, ainakaan suomalaisittain. Maa oli ainakin vielä tuolloin yksi maailman köyhimmistä: työttömyyttä, sähkönjakelua säännösteltiin, orpoja, kerjäläisiä, lapsityövoimaa, poliittisia valtataisteluita...

Jotkin asiat kuitenkin olivat myös hyvin. Bussimatalla Intiasta Nepalin rajalle juttelin paikallisen kanssa, joka sanoi Nepalin olevan "kehittymättömämpi kuin Intia, mutta elintasoltaan parempi". Tai jotain sinne päin. En aluksi oikein ymmärtänyt mitä hän sillä tarkoitti, ja jäinkin pitkään miettimään lauseen merkitystä. Keskeistä ajatuksessa taisi olla nimenomaan Nepalin vertaaminen Intiaan, eikä vaikkapa johonkin länsimaahan. Ehkä maasta puuttuivat Intian valtavat kontrastit. Tuloerot eivät ole niin räikeitä, eikä ihmeellisiä palatseja ja monumentteja, joten köyhyyskään ei vaikuta niin ihmeelliseltä.

Talousihmeeksi Nepalia ei voinut kutsua, epävakaata poliittinen tilanne piti siitä osaltaan huolen. Toisaalta maassa ei näkynyt myöskään intiankaltaista väestöräjähdyksen tuomaa hyperkilpailua ihmisten kesken, vaan elämä saatettiin ottaa vähän rauhallisemmin. Elintasoa sekin.

Kathmandu ja reppumatkaajien suosima Thamelin kaupunginosa oli taas aivan toinen maailma kuin Pokharan Lakeside. Thamel on jonkinlainen leppoisampi versio Delhin Karol Baghistä tai Paharganjista. Kadulla sai jopa kävellä suhteellisen rauhassa, kerjääminen ja kaupustelu ei ollut yhtä aggressiivista. Tai ehkä minun tuputtajasuodattimeni olivat vain kehittyneet uudelle tasolle.

Uusi paikka taas. Kivaa. Pari tuntia palloilin kaduilla ja hain tuntumaa ympäristöön. Vaikutti tosi hyvältä. Sellainen paikka, jota

oikeastaan etsin intiasta. Löytyikin täältä. Olihan täälläkin vilinää, mutta ihan järkevä määrä porukkaa kuitenkin.

Kokeilin kaupunkiin tutustumista vaihteeksi tutkametodilla. En hankkinut karttaa, tai opaskirjaa vaan kuljin ympäriinsä fiilispohjalta. Tutustin niihin paikkoihin, jotka sattuiivat tulemaan vastaan. Katselin ympärilleni ja ihmettelin. Yhtenä päivänä kävelin hotellilta itään, toisena kartoittelin etelää, kolmantena suuntana oli länsi. Kyllä sitä aina iltaan mennessä kotiin löysi. Tosin omien kulmien tunnistaminen illalla sähkönjakelun päätyttyä pilkkopimeässä toi omat haasteensa mukaan, ehkä hieman jännitystäkin.

Eilinen "projektointisessio" alkoi vaikuttaa jo. Bussimatkan kelailut loksahivat lokeroihinsa. Netissä poiketessani hain vähän jotain kaivattua infoa Nepalista ja tein ekan haun tyynenmeren laivamatkaa varten. Se taitaa olla ihan mahdollista! Hongkongi on alkanut aidosti kiinnostaa aika paljon. Uskon että siitäkkin tulee hyvä pätkä. Ei pelkkä ohimienomesta. Kolme yötä olin varasin vain aluksi kuitenkin.

Kiina

Hongkong

Pääsin vihdoin kiertelemään kaupunkia. Hongkong vaikutti aivan mukavalta paikalta. Paljon ihmeteltävää. Kaikki toimi ja elo oli helppoa. Miljoonakaupunki tuntui jostain syystä jopa aika rauhalliselta.

Hostellini sattui sijaitsemaan ison elektroniikkapuljun vieressä. Monta päivää taistelin vastaan, mutta lopulta retkahdin vähän soppaamaan. Ostin uuden taskukameran, vanha oli alkanut kiukuttelemaan.

Vauhti ja kiire alkoi vähitellen tarttua, joten aloin miettiä jatkan matkamista piakkoin. Ehkä siellä ahdastakin hieman oli. Hostellihuoneeni oli kerrostalon 14. kerroksessa ja oli pienin ja kallein koppi, jossa olin siihen mennessä yöni viettänyt. Ja sekin oli oikeastaan kolmen hengen huone... Koko kaupunki on pinta-alaltaan semmoset 1000 neliökilometriä, eli about 30 km kanttiinsa. Tästäkin vain neljännes on varsinaisesti asuttua, eli 250 km² alueella elelee 7 miljoonaa ihmistä.

Hongkong on ilmeisestikin jonkinlainen talousmaailman keskus. Katukuvassa on pankkeja siinä missä Suomessa partureita. Ei paikka kuitenkaan mitenkään läpeensä sikarikkaalta vaikuttanut. Toki keskustan uusien pilvenpiirtäjien kauppakeskuksissa trendikkäitten cityihmisten seassa voi vanhoissa lenkkareissa, reisitaskuhousuissa ja kuluneessa hupparissa helposti tulla hieman hippi olo. Täällä elelee kuitenkin myös yli miljoona ihmistä köyhyysrajan alapuolella, jossain jemmassa.

"Täällä monet tekevät aika paljon töitä", sanoi taiwanilainen tuttavani, jonka kanssa kävin syömässä lounaalla setin kohtuukummallisia erilaisia ruokalajeja. Hän itse sanoi työskentelevänsä arkisin aamukahdeksasta iltakahdeksaan, minkä jälkeisen loppoajan hän saattoi sitten käyttää oman firmansa pyörittämiseen.

Kiinaan tarvitsi viisumi hankkia. Kävelin yhteen keskustan lukuisista matkatoimistosta. Vähän jäi epäselväksi mitkä mahdollisuuteni olivat. Jonkin tiedon mukaan Hongkongista ei enää ulkomaalaiset

saaneet viisumeita noin vain, vaan ne olisi pitänyt hankkia kotimaasta ja nekin kertaviisumeita vain. Olin kuitenkin oppinut Kiinasta jo sen verran, että viralliset ilmoitukset ja todellisuus eivät aina kohdanneet. Matkatoimisto olikin avulias ja ehdotti että hakisin suoraan tuplaviisumia. Joko saisin sen tai kertaviisumin tai en mitään. Jos tulee tupla niin jee. Jos tulee kerta niin pitää säätää laivalähtö kiinasta Jos ei tule mitään niin pitää mennä jollain toisella laivalla, joka vois poimia jaappanista tai eteläkoreasta.

Sain kuin sainkin pian tuplaviisumin, mutta minun piti jäädä vielä viikoksi odottamaan toista viisumia Yhdysvaltoihin. Sellainenkin kuulemma tarvittiin jos aikoi saapua maahan laivalla. Kiinan kiertue alkoi näyttää jäävän tyngäksi, mutta olin jo kuitenkin päättänyt käydä sielläkin kurkistamassa.

Viimein alkoi olla viralliset säädöt säädetty. Paikallinen posti-järjestelmä nielaisi vielä passini, mutta sain sen lopulta noudettua paikallisesta toimistosta. Tiistaina oli sitten tarkoitus lennähtää visiitille Pekingiin ja junailta sieltä itseni Shanghain kautta takaisin Hongkongiin, jossa odottaisi 15 päivän reissu rahtilaivalla kohti Kaliforniasta ja Long Beachia.

Tulin Hongkongiin ajatuksena hankkia nopeasti viisumi Kiinaan ja jatkaa matkaa mahdollisimman saman tein. Jotenkin päädyin säästämään kuitenkin pari markkaa viisumikuluissa ja jouduin siten odottamaan ylimääräisen viikon hakemuksen käsittelyä.

Kun kerran visiitti näytti venyvän, niin päätin sitten lähteä katselamaan hieman ympärilleni. Joukkoliikenne toimi hyvin ja matkakoorttijärjestelmä oli kätevä. Vähän kuin Helsingissä sillä erotuksella, että kortilla voi monesti maksaa myös kauppakorinsa, kahvinsa, hampurilaisensa tai parkkimaksunsa. Ja tätä korttia osasi käyttää turistikin.

Jos halusin vain päästä johonkin, metro oli usein nopein ja helpoin vaihtoehto. Jos taas halusin myös nähdä jotain, päästä halvemmalla tai esimerkiksi istua, hyppäsin mukavaan kaksikerrosbussiin. Niillä myös pääsin todennäköisemmin sinne halusin kuin minibusseilla, jotka olivat hyvä vaihtoehto, mikäli halusin eksyä tai kaipasin halpaa huvipuistoajelua. Eksyminen Hongkongissa oli miellyttävää, sillä vaikka en aina tiennyt mihin olin päätenyt, pääsin kaikkialta kuitenkin helposti takaisin.

Joka päivä tuli vastaan jotain uutta ja ihmeellistä. Kaikki on lähellä. Paikka on sen verran pieni, että sen ehtii kartoittamaan parissa viikossa. Toisaalta paikassa on niin monenlaisia paikkoja, ihmisiä ja tapahtui monenlaisia asioita, että ihmeteltävää riittää pidemmäksikin aikaa. Mikäli nyt ihmettelemisestä on kiinnostunut.

Hongkongia sanotaan paikaksi jossa itä kohtaa lännen. Monesakin mielessä kohtaamista voisi paremmin kuvata sanalla törmäys.

Sen voi jokainen myös kokea kuvainnollisesti ja kirjaimellisesti kävellessään kadulla. Luulin jo tottuneeni talsimaan kadun vasenta laitaa Intiassa ja Nepalissa, mutta kävelin silti jatkuvasti päin ihmisiä milloin missäkin. Voi toki olla, että yksinäisenä matkaajana halusin tiedostamattani hakea lähempää kontaktia vastaantulijoihin, mutta ehkä on olemassa toinenkin selitys.

Täällä liikenne on vasemmanpuoleinen. Manner-Kiinassa, josta ihmisiä virtaa tänne kummastelemaan tätä paikallista porkkalantaipaista, liikenne taas on oikeanpuoleinen. Sen lisäksi täällä on jatkuvasti paljon porukkaa ties mistä ulkomaista. Vierailijoiden määrästä täällä kertoo myös matkakorttien määrä. Seitsemän miljoonan ihmisen kaupungin matkakortteja on kierrossa kuulemma yli 17 miljoonaa. Eiköhän se Helsingissäkin aiheuttaisi hieman hämmennystä, jos siellä yhtäkkiä päästettäisiin satatuhatta brittituristia kadulla vapaaksi.

Passin jääminen jumiin konsulaattiin johti minut ajattelemaan tätä paikkaa myös omana matkakohteenansa pelkän läpikulkupaikan sijaan. Se johti minut myös laittamaan matkasuunnitelmiani hieman uusiksi taas vaihteeksi. Olin aikoinaan alunperin haaveillut kiertäväni pallon maan pintaa pitkin: junalla Kiinaan, laivalla siitä eteenpäin. Siperian talvi ei jotenkin kuitenkaan houkuttanut tarpeeksi ja laivamahdollisuudetkin jäivät lopulta tutkimatta. Siis päätin lentää Intiaan.

Nyt minulla oli kuitenkin aikaa istua netin ääressä ja etsiä reittejä täältä eteenpäin. Löysin lopulta huhtikuun aluksi englantilaisen matkatoimiston kautta saksalaisen rahtilaivan Hongkongista Kaliforniaan. Se toki tarkoitti myös sitä, että jouduin hakemaan toistakin visumia ja säätämään kasan muita asioita matkaa varten. Vielä viikko lisää täällä.

Sain siinä samalla tutustua paikallisiin terveydenhuoltopalveluihin, kun jouduin hakemaan yhden rokotuksen lisää ja todistuksen siitä että näen ja kuulen ja pystyn kävelemään.

Ensimmäinen lääkäri ei puhunut englantia. Hän vaikutti oikein sympaattiselta, tutki pulssia, kuunteli keuhkoja, koitti lämpöä, mutta oli hämillään, kun ei löytänyt mitään vikaa. Osasin muutaman sanan kiinaa, mutta en millään onnistunut selittämään, että sehän tässä koko homman pointti olikin.

Muutamien mutkien jälkeen päädyin paikalliseen lääkärikeskukseen. Oikeastaan se oli enemmänkin lääkärikokoelma, kerrostalo täynnä pieniä yksityisiä vastaanottoja. Valitse siinä nyt sitten sadan kiinaksi kirjoitetun nimen joukosta. Olen toki tutustunut hieman kiinan kieleenkin, jotta selviäisin täällä paremmin. Hongkong ei kuitenkaan ole aivan paras paikka sen opetteluun, sillä sekä puhuttu että kirjoitettu kieli eroaa huomattavasti normikiinasta. Harvoin

myös kielen alkeissa lähdetään liikkeelle lääketieteellisistä termeistä. Yritettyäni ensin päästä muiden muassa plastiikkakirurgille, magneettikuvauksiin ja gynekologille löysin lopulta tavallisen peruspertsalääkäriin, joka viimein päästi minut pulasta.

Pääsin taas jatkamaan matkani suunnittelua. Laivamatkan tuoma aikataulupaine oli toki yksi peruste Kiinan matkakohteita pois tiputellessani. Toinen oli valaistuminen kyseisen maan maantieteellisestä koosta. Pinta-alaa löytyy melkein koko Euroopan verran. Ei sitä ihan kuukaudessa taida kokonaan ehtiä kiertämään. Ja etenkin, kun aika nyt jää alle pariin viikkoon, niin jonkinlaista karsintaa lie nee hyvä hieman suorittaa. Alunperin ajattelin haluavani poiketa lounaisosassa Yunnanissa. Taisin kuitenkin saada jo tarpekseni lounasta ja maisemista Nepalissa ja olen sen sijaan, syystä tai toisesta, alkanut kiinnostua enemmän kaupungeista. Haluan myös päästä jonnekin, jossa voin todeta, että se kaikki kiinan kielen opiskelun kanssa tuskailu ei ole mennyt aivan täysin hukkaan.

Jollekulle voisi tietenkin herätä kysymys, että eikö olisi ollut helpompi ottaa asioista selvää ja hoitaa viisumit ja muut asiat etukäteen ennen lähtöä. No juu olisi varmaan ollut. Toisaalta yhtenä matkan tavoitteenani oli oppia hoitamaan asioita, mitä tahansa, myös ulkomailla. Samoin olin halunnut löytää jonkinlaisen tasapainon suunnitelmallisuuden ja suunnittelemattomuuden välillä, oppia tekemään nopeasti uusia suunnitelmia ja yhtälailla oppia luopumaan niistä tarvittaessa. Siinä mielessä matka oli tähän mennessä onnistunut varsin hyvin.

Ihmisten tapaamisen määrä oli vähitellen vähentynyt. En jaksanut, ei kiinnostanut. Nyt vaihdoin pari sanaa naapurin kanssa ja mikäpä siinä. Tajusin että enhän minä matkailijoita välttämättä halua tavata, vaan ihmisiä, jotka elävät "normaalia" elämäänsä, on se sitten mitä tahansa. Toki jos jollekin matkailu on elämäntapa niin haluan tavata hänet. En halua kuulla matkakohteista tai loma-aktiviteeteista. Haluan enemmänkin elämäntapavinkkejä. Mitä maailmassa voi tehdä? Mitä eri tapoja on elää? Miten voin luoda itselleni kokonaisen edes jossain määrin tasapainoisen elämäntavan? Miten haluan elää? Vaihtoehtoja on periaatteessa paljon ja olen vapaa valitsemaan. Kuitenkin toteuma ei ole aina kovin häppöinen. Samat pinttyneet tavat. Ympäristö vaan vaihtuu. Yksittäisiä komponentteja on jotenkin tosi hankala vaihtaa, pitäisikö koittaa luoda täysin uusi kokonaisuus tyhjästä? Nyt siihen voisi olla tilaisuus....

Mutta kun se muutos on raskasta. Liikaa tapahtuu uutta ympärillä, joten tekee mieli hakea stabiiliutta vanhoista rutiineista. Vaikka voi hyvinkin olla, että niissä ei sinää

Peking

Vihdoinkin liikkellä taas. Ensivaikutelma Pekingistä oli hieman pohjolaomainen, kotoisan itäblokahtava ja yllättävän sympaattinen. Jotain ihan muuta kuin odotin. Mutta missä kaikki ihmiset olivat?

Edes jonkinlaisen tuntuman saaminen paikkaan otti aikansa. Hongkongin ärsyketiivisteiden jälkeen Pekingissä alkoi pohtia miksi tyhjää tilaa on niin paljon ja kaikki paikat niin kaukana toisistaan. Sen lisäksi, että se saa tuntumaan itsensä tosi pieneksi, se tekee myös vaikutelman kuin aika kulkisi todella hitaasti.

Parissa viikossa Hongkongissa ehti jo jumittua ja lokeroitua ja nurkkautua tosi kummallisen tehokkaasti. Aloin tekemään töitä. Nyt ajattelen heti päinvastoin, että hetko tää on ainutlaatuinen tilaisuus tehdä jotain muutakin, ja täällä voi tehdä jotain muutakin. No, ehkä Honkkareissa kaikki tekee töitä, tunnelma tarttuu.

Kielestä alkaa saamaan jotain yksittäisiä asioita selvää, ja voin sanoa jo hei ja kiitos ja näkemiin. Merkit ovat selvästi yksinkertaisempia nimensä mukaisesti. En nyt sujuvasti niitä lue, mutta ne näyttävät ihan tunnistettavilta jo.

Hostellin baari vaikuttaa mukavalta paikalta ja hyvältä muihin matkailijoihin tutustumiseen. Tänään tosin en taida juuri jaksaa olla sosiaalinen. Mutta seuraan kuitenkin sivusta hieman mikä on meininki, jos vaikka huomenna liittyisi seuraan. Suurin osa porukasta on nuorempaa, mutta ei nyt kuitenkaan ihan nuorisoa, sellaista 25 keskimäärin arvioisin. Olen toki ennenkin arvioinut iät reilusti yläkanttiin, ei siinä mitään.

Hostellin omistaja sanoi olevansa kaksikymmentävuotias. Ja että hostelli on ollut vasta olemassa kuusi kuukautta. Ja minä löydän sen sopivampana minulle hostelworldista. Nepalissa hotellin omistaja oli kolmekymppinen. Jotkut ovat reippaita.

En loppujen lopuksi usko löytäväni mitään erikoista mistään muualtakaan täältä. Jälleen kerran se pointti ei taas ole missä olen vaan se että olen jossain muualla.

Tulipa käytyä ihmettelemässä kiinalaisia kumiukkeita akrobatianäytöksessä ja kiinan muurilla.

Itse asiassa täällä on ollut jotenkin yllättävänkin vähän vaikeuksia. Ehkä minä odotin jotain viranomaispompotusta enemmän. Ei mitään. Päin vastoin.

Shanghai

Singahdin pian Shangaihin. En syystä tai toisesta kokenut Pekingiä erityisen inspiroivaksi ympäristöksi, joten kontekstin vaihto oli paikallaan. Shanghai on myös tuhat kilometriä etelämpänä, joten

ulkonakin taas tarkeni.

Shanghai on vähän turhan iso paikka parissä päivässä kierrettäväksi, etenkin jos on valmiiksi pienessä saitsariähkyssä. Kaupunki vaikutti aivan erilaiselta kuin Peking. Mukava ensivaikutelma paikasta. Tämä paikka on ainakin elossa. Jostain syystä jämähdin vähän kuitenkin tänne hostellille. Kiertelin vähän naapurikortteleita, mutta en lähtenyt vielä kaupungille.

Keskustassa oli paljon hongkongmaisia piirteitä, mutta myös paljon muutakin. Paikka kasvoi vauhdilla ja näytti monin paikoin rakennustyömaalta. Poikkesimme myös päiväretkellä paikallisessa venetsiantapaisessa. En edes yrittänyt kartoittaa koko kaupunkia ja kokonaiskäsitys paikasta jäikin vähän hämäräksi. Viimeisenä päivänä satoi, joten päätin jäädä viettelemään suosiolla lepopäivää hostellille.

Majailin ehkä isoimmassa hostellissa missä olin koskaan asunut. Keskeisenä paikkana oli iso ravintola, jossa tuli vietettyä aikaa. Hyvää kiinalaista ruokaa aamusta iltaan. Paljon ihmisiä joiden kanssa vaihtaa kuulumisia. En tiedä mutta luulisin talossa oleen toistasataa vierasta.

Aloitteen teko. Niin. Se voisi olla harjoitustehtävä numero yksi. Alan kuitenkin olemaan jo vanhempi kuin suuri osa vastaan tulijoista, ja monesti, kai se nyt vaan on uskottava, kokeneempi. Vaikka en itse pidäkään itseäni mitenkään järjettömän kokeneena matkajana, on ero normi turistiin kuitenkin jo ihan merkittävä. Eli voisiko jopa olla, että he odottavat minun sanovan että morjens.

Ja jotenkin edelleen teen kohtaamisista elämää suurempia tilanteita, kerään niihin odotuksia ja paineita. Voisko lähteä taas siitä euroopparetken lähtöjutusta, että opettele sanomaan hei ihmisille. Ei mitään muuta. Ehkä hymy kaveriksi.

KFCllä tilasin vahingossa kaksi ateriaa, kun halusin ateria numero kakkosen ja varmuuden vuoksi sanoin kahdella kielellä. Noo sitä sattuu. Siellä tuli sitten joku jamppa juttelemaan. Myyntimiehiä tietenkkin. Mutta sentään sisällä toisen firman ravintolassa. No se kaveri vähän laimeni, kun sai tietää että olin täällä vain käymässä. Se jäi kuitenkin istumaan hetkeksi ja sain tilaisuuden udella kaikenlaista. Oli jonkinlainen verkostomarkkinointijamppa, jonka unelma oli päästä eläkkeelle nelikympisenä ja saavuttaa taloudellinen riippumattomuus ja vapaus. Hyvä. Kyllä unelmia pitää olla. Epätoivo oli sana joka pulpahti mieleeni, kun kuuntelin hänen tarinaansa.

Kävin joen rannalla. Vähän kuin Hongkong ulkonäöltä, mutta aika erilainen tunnelma. Nanking streetillä jonkin verran tuputtajia, mutta ei mitään kovin pahoja.

Jossain vaiheessa alkoi vähän väsyttää ihmettely. Mahakin sai tarpeeksensa. Mietinpä siinä että tämä matkailu on jonkinlainen

taiteen laji. Vähän kuin surffausta, luulisin. Surffailen tunteilla ja haluilla, menen sinne minne tuuli kuljettaa. Sitä jää niin helposti jumiin jos oppii jonkin hyvän tavan viettää aikaa. Sitä vaan toistaa ja toistaa ja toistaa vaikka se ei edes olisi enää kivaa. Menestyksen ongelma.

Kiersin yhden museon tänään ennätysajassa. Vähän kävi sääliksi kun näki porukkaa, jotka oli selkeesti pakotettu sinne ja teeskentelemään mielenkiintoa jokaista posliininpalaa ja sen historiaa kohtaan.

Takaisin kotipesään. Tunnin päikkärit teki terää, vaikka hetken olikin taas todella pihalla herätessä. Miten on niin hankala unohtaa se mitä kuuluisi tehdä ja kiinnittää vain huomiota siihen mitä todella haluaa tehdä? Onneksi lähdin meneen sieltä kaupungilta. Pari tuntia palloilua on ihan tarpeeksi. Tänne taas lepuuttamaan, pesemään pyykkiä, lueskelemaan, kirjoittelemaan. Mun tavoite Shanghain osalta lienee itse asiassa jo saavutettu. Kunhan vielä pääsen täältä pois. Ihme mielikuvia mulla taas ollutkin. Ei hemmetti. Tärkeintä taas että on saatu vähän mielikuva vastaamaan edes jotenkuten todellisuutta. Päivän visiitti näköjään pystyy tekemään jo ihmeitä.

Aloin miettimään reissuni tarkoitusta siinä naputellessani ja jotenkin yhä vahvemmin sitä mieltä että kotona kaikkialla on oikein hyvä tarkoitus reissulle. Se ajatus taisi itse asiassa tulla siitä kun tuolla naapuri ilmeisesti pahemmassakin mahataudissa taas. Ja niitä on joka paikassa, eikä mulla ole oikein sellaisia ollut. Nojaa no niin se yks silloin siellä Honkkareissa, mutta muuten. Siitä ajatukset sitten siihen että se matkasairastelu voisi liittyä myös siihen sopeutumiskyvyttömyyteen. Ja siitä siihen että on hyvä oppia sopeutumaan jne.

Takaisin vesikylästä. No tulipahan käytyä. Enpä ole paljon käynytkään missään kovin kummoisisissa paikoissa, saati sitten seikkaillut liikennevälineillä. Aika mukavuudenhalusta ollut. Parasta reissussa tosin oli australiankiinalainen kaveri, jonka kanssa juttelin koko matkat edes takaisin. Setä työskennellyt kiinteistöbisneksessä, hyytynyt ja muuttanut maaseudulle. Ilmeisen tyytyväinen päätökseensä.

Ensivaikutelmat tänään ovat osuneet aika hyvin kohdalleen. Ensimmäisestä moi-sanasta lähtien olen laittanut ihmiset järjestyseen jonkinlaisen yhteensopivuuden mukaan. Voi toki olla, että itse järjestys vaikuttaa siihen miten heihin suhtaudun, mutta ei se kyllä kaikkea selitä. Aivan selvästi opin tunnistamaan ihmisiä ja heidän piirteitään paremmin ja paremmin koko ajan. Mikä on toki hyvä asia.

Mutta siis sosialisoitumisohjelma etenee edelleen ja aivan kuin itsestään. Ainoa mitä siihen on lopulta tarvittu on tahto. Käytännöllisesti katsoen. Ja aikaa. Sille pitää vaan antaa enemmän aikaa. Luopua oikopolkujen etsimisestä.

Ja taas siitä kuinka toisten kanssa vaan tulee toimeen järjettömän paljon helpommin kuin toisten. Toisten kanssa voi olla oma itsensä ja lakata yrittämästä olla jotain ihmeellistä, heti alusta alkaen. Päin vastoin heidän kanssaan tulee olo, että hitto mähän voisin puhua paljon suurempaankin.

Aamulla nappasin tien varresta taksin ja ajelin lentokentälle. Matkalla katselin ikkunasta kasvavaa suurkaupunkia. Tässä mä vain ajelen lentokentälle ja jatkan taas matkaa. Aloin hieman tuntea koko maailman kodikseni. Tai ajattelin että voisi olla kiva jos voisi joka päivä päättää missä viettää seuraavan päivänsä... Matkalla lentokentälle taksissa mietin taas jotain uutta. Yritin löytää analogiaa Hämeenlinnasta Helsinkiin muuttamisen ja Helsingistä maailmalle lähtemisen välillä. En halunnut ajatella olevani ulkomailla. Halusin, että koko pallo on minun kotimaani, halusin olla kotonani kaikkialla.

Selkeyden hetki tuli ja meni. Oikeastaan Shanghai ei nyt mennyttä ihan putkeen. Enkä nyt voisi sanoa mitenkään järjestyttävän loistavasti mennän koko Kiinan reissun. Ihan ookoo kuitenkin, ei siinä mitään. Jotain jäi kuitenkin vähän uupumaan. Ehkä olen ollut vain epätietoinen siitä mitä oikein haluan tehdä ja mikä on tärkeää. Parasta on olleet ihmiset, joita olen tavannut. Ehkä pääsisin poikkeamaan kaupungissa uudestaan seuraavana vuonna maailmannäyttelyn aikaan?

Lentokoneessa matkalla Shenzheniin mietin kuinka voisni yhtä hyvin olla matkalla mihin tahansa. Kävin läpi muutamia kohteita saaden heti uuden näkökulman näihin paikkoihin. Etelä-Amerikka ei edelleenkään houkuttele. New York sen sijaan kyllä. Lontoossa voisni poiketa jos sinne päin sattuisin. Islanti voisi olla ihan hyvä kokemus. Milläköhän perusteella mahdoin näistäkin paikoista mielipiteeni luoda?

Merelle

Hongkong - kotona poikkeamassa

Shanghaista lensin Shenzheniin, josta ajelin Hongkongiin bussilla. Tuli säästettyä pari markkaa ja nähtyä vähän maisemia samalla. Vähän kuin olisi kotiin palannut. Olin buukannut hostellin yhdestä keskustan ehkä hämyisimmistä kortteleista, Chungking Mansionista. Kymmenisen sisäänheittäjää tai muuta myyjää tuli jututtamaan matkalla metroasemalta hostellille vaikka kuinka yritin määrätietoisen välinpitämättömästi kävellä suorinta tietä majapaikkaani.

Huone, tai koppi, oli kuitenkin ihan kohtuullinen paikka viettää viimeiset hetket ennen laivaannousua. Vielä oli päivä aikaa tehdä viimeiset säädöt ja shoppailut ennen lähtöä. Aloin olla jo aika innoissani tulevasta, odotin matkaa kuin joulupukkia.

Laiva oli tulossa lastattavaksi parin päivän päästä. Ennen Long Beachia se poikkeaisi vain Kiinan rannikolla Yantianissa, minkä jälkeen olisikin sitten vain ulappaa sellaiset 10 000 km. Piti vielä tulla matkalippu, hankkia tukku dollareita ja hankkia jotain luettavaa laivalle.

Mitä hankin matkalle? Kalifornian lonely planetin, kiinan harjoitusohjelman, kannettavan dvd-aseman. En varsinaisesti suunnitellut mitään laivareissua varten. Ajattelin, että en voi etukäteen tietää mikä minua siellä lopulta kiinnostaa, joten yritin vain luoda itselleni mahdollisuuksia tehdä erilaisia asioita. Tavarain määrä mukana oli vain kavanut, kirjoja alkoi olla kilokaupalla. Oikeastaan suuri osa tavaroistani on jokseenkin turhia, mutta kun rinkkaan mahtui ja jaksoin juuri ja juuri kantaa niin en ajatellut asiaa sen tarkemmin.

Siinä Shenzenin lentokentän ovella ja ihmetellessä miten pääsen Hongkongiin tuli mieleen, että ehkä olis hyvä valmistautua siihen hetkeen kun joudun hyppäämään sieltä laivasta pois Long Beachissa. Mitä teen ensimmäisenä? Mihin meen? Miten? Yksi syy miksi olin alkanut kiinnostua Kalifornian esitutkinnasta oli yksinkertaisesti se, että aikaa ja rahaa alkoi olla vähän niukemmin kuin aiemmin.

Kalifornia matkakohteena tuli vähän puun takaa. Aloin vasta tajuamaan kuinka vähän itse asiassa tiedän siitä paikasta, vaikka tele-

visiota tulikin pienempänä katseltua aika paljon. Siellähän vaikutti olevan vaikka mitä mielenkiintoista. Lähinnä nyt mietitytti miten onnistuisin pysymään budjetissa ja miten selviäisin paikassa, jossa julkinen liikenne ja käveleminen paikasta toiseen eivät ole niitä parhaiten tuettuja harrastuksia. Toisaalta taas mietin miten lopulta valmistauduin Intiaan, Nepaliin, Hongkongiin, Kiinaan — en oikein mitenkään. Ja ihan hyvin olin selvinnyt. Enkä oikeastaan tiedä mitä olisin tehnyt toisin, vaikka olisin paremmin valmistautunutkin.

Luotin siihen että ennakkoluuloni ovat ylimitoitettuja. Kuten tähän mennessä ovat järjestäen olleetkin. Tärkein tavoite Kalifornian suhteen taisi kuitenkin olla hengissä selviäminen kuten Kiinastakin. Halusin käydä lähinnä tutustumassa paikkoihin. Voisin sitten palata joskus myöhemmin.

Pacific Link

Ensimmäinen päivä vierähti satamalaiturissa, laivaa lastattaessa. Jutellin miehistön kanssa, kirjoitelin ja lueskelin, harjoitelin kirjoittamista, harjoitelin kiinaa vähän, soitellin kitaraa, katselin leffoja, kävin kuntosalilla, saunassa, nukuin päiväunet, tutkin paikkoja, katselin lastaamista ja satamaa. Selvitymissuunnitelmani oli luoda järkevät rutiinit ja päivärytmi itselleni mahdollisimman nopeasti ja pysyä niissä.

Laiva oli iso konttilaiva. Opinpa matkalla myös, että kontti oli aikoinaan yksi merkittävä keksintö tavarankaupanrahaamisessa. Vähän kuin muuttaessa. Muutaman muuton jälkeen kun on kaiken maailman pussukoita siirrellyt paikasta toiseen vihdoinkin ymmärtää muutto-laatikoiden käytännöllisyyden.

Olin yrittänyt aiemmalle laivalle, mutta paikat oli jo varattuja. Oletin että tälläkin matkalla olisi täydet 12 matkustajaa. Toisin kävi. Olin ainoa. Huikea tunne olla jättimäisellä aluksella kaksi viikkoa ainoana vieraana.

Hytti oli oikeastaan huone, parikymmentä neliötä, pari sohvaa, ikkunat ulos.

Päällystö oli saksalaisia, miehistö Filippiineiltä. Saksalaisten kanssa tulin helpommin toimeen, joten päädyin ruokailemaan heidän kanssaan ja viettämään välillä iltaisin aikaa päällystön vapaa-ajan huoneessa.

Noin joka toinen päivä siirrettiin kelloja taaksepäin. Oli pakko herätä kellon kanssa, ettei missannut aamupalaa. Yksi päivästä elettiin kirjallisesti kahteen kertaan, kun päivämääräraja ylitettäessä kelloja siirrettiin 24 tuntia taaksepäin.

Päivää tai paria ennen perille pääsyä laiva pysäytettiin jonnekin keskelle merta. Lakisääteisiä harjoituksia, salamatkustajien etsintää

mitä lie. Aurinkoinen päivä, hengailin laivan keulassa. Ilma oli tyyni. Olin jotenkin kuvitellut ettei valtameri voisi koskaan olla tyyni. No olihan meren nimikin tietenkin tyyni, mutta silti. Mietin siinä että saisinkohan käydä uimassa. En sentään vienyt asiaa sen pidemmälle. Turistit eivät yleisesti ole kovin suosittuja miehistön keskuudessa. Vaativia, tiellä, harmia. Ehkä minun päähänpistoni nyt pääsisi etusijalle, kun pitäisi saada ziljoonan dollarin lasti perille. Tyydyin katselemaan merelle. Eipä siellä yleensä muuta näkynyt kuin vähän eri näköisiä ja kokoisia aaltoja, erilaisia pilviä. Joskus näin merikilpikonnia tai jotain sen tapaisia rykelmiä pinnassa. Jotain lintujakin, en ymmärrä mistä ne tulivat, sillä lähimpään rantaan oli tuhat kilometriä. Delfiinejä näkyi jonain päivinä, valaiden vesisuihkuja. Jos maltoit tuijottaa tunnin pari tyhjää merta.

Rajaviranomaisten kuulusteluun. Sain tietenkin erityishuomion, ainoa matkustaja kun olin. Tulisitko tänne käytävään tupatarkastuksen ajaksi? Menisitkö tuohon seinää vasten? Ehkä hieman liikaa Hollywood-elokuvia katsoneena menin kasvot seinään päin ja laitoin kämmenet ylös seinää vasten. Eikös niin kuulu tehdä kun poliisisetä Amerikassa käskee? Heh, ei tämä mikään pidätys ole, lepo vaan.

Kalifornia

Lampi ylitetty, laiva parkissa, rajasetien kuumotuksista selvitty, taksilla hotellille. Hiukan pihalla kaikesta vielä. Mitäs täällä maanpäällä nyt taas pitikään tehdä. Ainakin etsiä huomiseksi ihmishintainen yöpaikka ja vuokrata auto jostain. -

Pari päivää harhailin Los Angelesissa, kunnes päätin lähteä ajamaan rantatietä pitkin kohti San Fransiscoa. Suunnitelmat vaihtelivat taas päivittäin, mutta Seattleen piti päästä kahdessa viikossa. Suurimman osan ajasta ajattelin käyttää Kalifornian puolella. Ehkä. Välissä oli vielä joku Oregon-niminen valtio, josta en tiennyt oikeastaan mitään. No ehkä saan anteeksi puutteeni maantiedossa, kun autonvuokraamon tätikin kysyi minulta: "Finland? Is that a country or what?".

Vielä pari viikkoa aiemmin luulin olevani kiinnostunut isoista kaupungeista ja halusin päästä tutustumaan Los Angelesiin ja San Fransiscoon useammankin päivän ajan. En muista mitkä minun odotukseni ja mielikuvani olivat, mutta joka tapauksessa LA oli hie-man shokki minulle. En ollut aiemmin käynyt Amerikan mantereella.

Vaikka Intiasta ja Yhdysvalloista muuten on hankala puhua samassa lauseessa, oli kokemus LA:sta ensimmäisenä päivänä mereltä palattua samantyyppinen kuin aikoinaan saavuini ensimmäistä kertaa Delhiin. Lähinnä hämmästelin kaikkea mitä näin. En oikein tiennyt voinko uskoa silmiäni, olo oli jotenkin epätodellinen. Oliko tämä paikka tosiaankin oikeasti tällainen kuin tämä oli? Intiassa en voinut uskoa, että jokin paikka oikeasti voi olla - no sellainen kuin se Intia nyt on. Nyt luulin joutuneeni televisioon.

En ole aivan varma mitä mieltä maasta ja maan asukkaista kuuluu nykyään olla. Kriittisyys on ollut minulle luontevaa, sillä minulla on jostain syystä ollut hieman taipumus kiinnittää asioissa ensimmäiseksi huomiota siihen mikä on pielessä. Vasta myöhemmin, jos silloinkaan, olen muistanut huomata monien asioiden olevan myös ihan hyvin.

Hyvissä ajoin ennen tätä koko matkaa olin esimerkiksi luonut mielessäni koko joukon kauhuskenaarioita siitä mikä missäkin maassa ja paikassa tulee menemään pieleen, miten, ja kuinka pahasti. Olin aivan varautunut jo siihen että heti ensimmäisessä paikassa minut

mukiloidaan, lompakkoni ja tilini putsataan ja joudun palaamaan samantein kotiin paluupostissa. Eli koska selvisin ensimmäisestä päivästä, niin kaikki mitä matkalla sen jälkeen on tapahtunut on tavallaan ollut pelkkää plussaa. Jälkeenpäin ajatellen olisi osan murehtimisajasta voinut ehkä käyttää myös matkan suunnitteluun siltä varalta, että kaikki menisikin ihan hyvin.

Sama juttu tämän paikan kanssa. Laivamatkalla minulla oli paljon aikaa murehtia tulevaa Amerikanpätkää. Ensimmäisenä mieleeni tuli pitkä lista negatiivisia asioita tästä paikasta. Sain itseni kuitenkin ajattelemaan, että täytyy täällä jotain hyvääkin olla. Pakko. Ettei jopa olisi lopulta niin, että kaikista eniten pelkään huomaavani tämän olevankin aivan mukava paikka. Sehän olisi kauheta. Joutuisin arvioimaan uudelleen ison kasan aikojen saatossa hioutuneita valmiita mielipiteitäni. Hirveä vaiva.

Usko joutui heti koetukselle toisena yönä hostellissa Hollywoodissa. Jätin autoni hämähkölle parkkipaikalle aivan majapaikan viereen. Keskellä yötä heräsin meteliin ja huutoihin ulkoa. No nytkö siellä jo ryöstetään, raiskataan ja murhataan viattomia? Aamulla menin tarkastamaan vahingot. Ei mitään. Auton ovetkin olivat olleet yön auki, mutta ei ollut kiersi kelvannut edes yöpaikaksi asunnottomille.

Vähitellen opettelin yhä enemmän paikallisille tavoille ja hymyilemään ja ottamaan rennosti kuten Kaliforniassa kuuluukin. Opin muuttumaan autoksi ulos lähtiessäni ja opin syömään hampurilaisia. Opin ajamaan punaisia päin oikealle kääntyessä ja vastaamaan aina ”pieni”, kun ravintolassa kysyttiin haluamaani annoskokoa. Opin myös kuuntelemaan kantria maantiellä sekä ääntämään suomenkielisiä kappaleiden nimiä englanniksi autostereoiden puheentunnistimelle.

Ensimmäisen viikon jälkeen silmät alkoivat vähitellen tottua uuteen ympäristöön ja aloin oikeasti nähdä mitä ympärilläni tapahtuu. Lähes kolmenkymmenen vuoden altistus television ja elokuvien virtuaaliamerikalle oli täyttänyt mieleni kaikenlaisilla ihmeellisillä kuvitelmillä ja ennakkoluuloilla, jotka sekoittuvat jatkuvasti yhteen todellisten havaintojeni kanssa luoden hieman unenomaisen kokemuksen.

Amerikan mantereelle astuessani en aluksi ollut järin innoissani tulevasta parista viikosta. Olin jo hieman väsynyt ja melkein valmis palaamaan kotiin. Tämä kehittyi kuitenkin nopeasti monella tavalla matkan parhaaksi pätkäksi. Vasta nyt itse asiassa toteutui lopulta alkumatkan ajatus matkustaa mahdollisimman vähillä suunnitelmilla. Aasian puolella joutui koko ajan olemaan päivän pari etukenossa miettimässä missä on ja mihin menee, varamaan yöpaikkoja ja matkalippuja. Nyt saatoin joka päivä huoletta mennä mihin milloinkin halusin ja etsiä yöpaikan sieltä minne satuin illalla päätymään. Motelli on

hieno keksintö. Aamulla sitten vain pakkasin reppuni ja jatkoin taas matkaa – jonnekin seuraavaan paikkaan.

En oikeastaan tehnyt juuri mitään. Muuta kuin ajelin ympäriinsä, katselin maisemia, kuuntelin musiikkia ja radiota, mietiskelin syntyjä syviä. Maisemien katseluun paikka soveltui kyllä oikein hyvin. Monenlaista löytyy.

Highway 1

Autovuokraamossa luulin ensin, että minulta kysyttiin haluanko kasvattaa viikset. Oli ollut parta ajamatta pari päivää, joten se tuntui loogiselta kysymykseltä. Kysymys olikin haluaisinko perusauton sijaan Mustangin. En ollut oikein autoihmisiä, niin vähän epäröin asiaa. Eikös se olisi kovin epäkäytännöllinenkin ajoneuvo. Myyjä sai minut kuitenkin lopulta taivuteltua. Olin oikein tyytyväinen, että taivuin. Sillä oli oikein mukava kurvilla Tyynen meren rannalla kulkevaa maisemareittiä.

Olisko ollut neljän aikaan, kun kurvasin tänne hotellin pihaan. Vähän kallista taas, mutta aika pähee paikka biitsillä. Aallot lyö rantaan ja ulappa siintää taustalla. Vielä kun aurinko ois paistanut niin ois ollut aika täydellistä.

Koitin hieman paikata budjettikoloa syömällä päivälliseksi kaupasta ostettuja pikanuudeleita.

Kiva herätä ilman kelloa pitkästä ajasta. Menin aikaisin nukkumaan kun kerran väsytti. Edelleen on jännää, pelkästään täällä oleminen. Kivaa.

Mietin itsenäisyyttä tai itsenäistä päätöksentekoa. Olen tainnut päästä hieman eteenpäin siinä asiassa. Jos kerran teen itse päätökset ja kannan niistä myös vastuun, niin eikö se ole lähinnä minun ongelmani jos satun tekemään virheitä? Tai no toki ne voivat vaikuttaa muihinkin totta. Joku ihmeellinen tarve ollut kuunnella toisten ihmisten neuvoja.

Eräskin matkaaja antoi minulle paljon vinkkejä Kaliforniaa varten. Mitä jos en kuuntelisi hänen neuvojaan ollenkaan? Hänelle Yosemite oli hirveän tärkeä. Koin jotenkin loukkaavani häntä, jos en menisikään sinne. Tämä oli edelleen sitä samaa asiaa kuin mitä matkalla kuuluisi tehdä: pitikö minun tehdä täällä asioita, joita muut haluaisivat tehdä? Tai joita minun mielestäni kuuluisi tehdä? Tai joita muut ajattelivat, että kuuluisi tehdä?

Olin ajatellut itsenäni suhteellisen itsenäisenä päätöksentekijänä mutta aloin hieman miettiä uudestaan. Jotkut uskaltavat tehdä asioita ja mennä tilanteisiin, joita ei oikein ymmärrä. Tekevät ehkä minun mielestäni virheitä, mutta selviävät kuitenkin aina lopulta. Ehkä hän ei edes ajattele niitä virheinä.

Stanford

One tall cappuccino for Andy! Aika ihmeellistä. Vasta tänä aamuna tuli mieleeni tarkistaa että missä se Google nyt oikein onkaan. Jaahas, tästä lähetetäänkin suoraan sisämaahan päin Palo Alto, Mountain View.... Ajattelin nousta ylös Palo Alton liittymästä jostain syystä, ajelin tutkalla ja kas päädyin suoraan Stanfordin kampukselle. Tää paikka on aika wau. Mitäköhän ois käynyt jos olisin tiennyt tällaisista paikoista aiemmin. Yhtäkkiä opiskelu alkoi taas vaikuttaa mielenkiintoiselta... No. Yritän nyt hengaila täällä ja hakea tunnelmaa ja koittaa saada kuviteltua miten tällainen ympäristö olisi voinut vaikuttaa minuun, jos olisin täällä viettänyt vaikkapa nyt sitten viisi vuotta. Itse asiassa. Nyt kun tarkemmin ajattelen, niin vuosikin täällä voisi olla aika ihmeellinen kokemus. Pääsis vähän halvemmallakin... Vaikka ei saisi mitään paperia, niin varmasti oppisi kaikenlaista ja paljon.

Ja tää ilmasto. Ei hitto miten joku on joskus saanut päähänsä muuttaa suomeen asumaan?

Jossain viinipeltojen keskellä

Tänään mielenrauha on hieman rakoillut. Johtunee ehkä hieman lyhyestä yöstä kämppingalueella. Heräsin viideltä, jotta ehtisin häipymään ennen kuin puistosedät tulevat töihin. Rehellisenä suomalaisena maksoin kuitenkin yöni, jätin kymmen dollaria kirjekuoressa postilaatikkoon. En päässyt eteenpäin rannikkoa, vaan tuli olo että pitää kääntyä takaisinpäin ja sisämaahan. Näin yöllä unta, joka liittyi jotenkin napaan. Vaikka en Siispä asetin sisäisen navigaattorini kohti Napaa. Saa nähdä mihin päädyn.

Se tyhjyys ei nyt taas innostanut. Pitää olla ihmisiä ja elämää ja kaikkea välillä. Vaikka en siihen osallistuisikaan. Syrjäpaikoissa on vain lomaillijoita, kauppakeskuksissa ihmiset viettävät arkeaan tai arkiviikonloppuaan. Jostain syystä koen sen paljon mielenkiintoisemmaksi.

Nyt kun mietin niin olisin voinut jäädä sinne Palo altoon hengailemaan ja leikkimään. Siinä paikassa oli jotain.

San Fransiscon ensivaikutelma oli jännä, pian kuitenkin törmäsin taas kurjuuteen katujen tyhjyyteen. Kiinakorttelit vaikuttivat kivalta. Kaupungit eivät nyt enää yhtäkkiä kiinnostakaan. Hongkongi taitaa pitää ykkössijansa kaupungeista. Palo alto ja Stanford menivät muuten kyllä listan kärkeen.

Travelling without moving. Olen ollut oikeastaan paikallani viimeiset kolme viikkoa, ja vielä viikko pitäisi. Pari viikkoa tien päällä vaatii suunnittelua. Reitti tosin on toissijainen asia. Suunnittelua vaatii päivärytmi ja tekemisen määrän ja laadun tasapainottelu, mielen tilan ylläpitäminen. Mielialasurffailua jälleen...

Kuudenkybän motellissa ja vaikuttas ihan hyvältä. Aikas väsynyt, mutta ei sitä nyt ihan vielä voi nukkuun mennä... Maisemat vilisee silmissä jos ne sulkee.

Matkalla kaikenlaisia ajatuksia, tulevat ja menevät, illalla niistä ei juuri muista mitään. Tämä on hyvin samantyyppinen kokemus kuin se fillariretki.

Koitin miettiä mitä parannettavaa minun päivässäni olisi ollut. En keksinyt mitään suurempia ongelmia. Laivalla taas toisaalta liikunta oli mukana menossa. Kyllä sitä aina voi jotenkin liikkua ja huoltaa kehoansakin. Ympäristön rajoitteiden ei saa antaa lannistaa niin helposti. Sen puoli tuntia tai mitä ikinä voi käyttää, jos ei muuta, niin mielikuvaharjoitusten tekemiseen. Tai venyttelyyn. Ihan mihin tahansa.

Pääpointti on se, että se kuuluu perus arkirutiineihin automaattisesti ilman erillistä käskyä. Ja kun sille antaa aikaa, niin kas kummaa yhtäkkiä alkaa keksimään uusia tapoja pitää huolta kunnosta. Mitä muuta vielä puuttuu? Muuta kuin tulonlähde.... Jaa no opiskelut ainakin. Mutta ei nyt älyttömiä puutu kuitenkaan. Ehkä se lista niistä tärkeistä asioista ei kuitenkaan lopulta ole kovin kummoinen.

No jopas tiivistyi tavoite: minä tiedän miten minun on hyvä elää. Olipas taas vaikeeta.

Siitä kaikkien osien yhdistelemisestä... Eri konteksteissa ilmaantuu erilaisia hyviä juttuja, tapoja, kiinnostuksia jne, jotka kuitenkin katoavat kontekstivaihdoksissa. Tarkoitus on käydä läpi näitä eri konteksteja ja poimia niistä hyvät jutut ja yhdistää ne siten, että ne tukisivat toisiaan ja näin hyvien asioiden siirto kontekstista toiseen helpottuisi. Selkeetä eks? Ja btw. Auto on myös yksi konteksti.

Olipas pitkä päivä tänään. Aamulla herätys kuudelta ja kohti Yosemitea, tie toiselle puolelle vuoristoa oli suljettu joten jouduin palaamaan takaisin. Vähän tyhjä olo paluumatkalla, joten päätin vielä jatkaa matkaa. Hyvä päätös, sillä vuoriston ylitys oli aika huikea kokemus.

Laskeskelen päiviä ja mitä sitä vielä ehtisi. Oisi voinut kuitenkin päivän tai kaksi enemmän käyttää etelämmässä. Vegasiin en kaipaa, mutta autiomaa olisi ollut kiva nähdä. Ehkä lähdän huomenna poikkeamaan Nevadan puolella, jos saisin korvattua menetystä hieman. Vielä voisi jossain käydä, jos vain keksisi missä. Ei ihan ympyröitäkään viitsisi ajella eikä edestakaisin.

Oli mukava herätä virkeänä ja iloisena. Katselin mielessäni taaksepäin Hongkongiin ja Kiinaan. Siellä olin joku ihan toinen kaveri. Katselin eteenpäin ja mietin riittäisikö saamani vauhti ylläpitämään vastaavanlaista elämäntapaa myös Suomessa. Hämeenlinnaan muutto voisi ehkä auttaa - tai sitten ei. Muistiinpanojeni perusteella vaikutti tosin siltä, että parhaimmalla tuulella olin ollut aina kun olin vai-

htanut paikkaa. Täällä vaihdoin paikkaa joka päivä ja olin vielä pysynyt koko ajan hyvällä tuulella. Miten ihmeessä voisin haluta muuttaa Hämeenlinnaan?

Ihmiset olivat alkaneet jutella minulle yhä enemmän kuluneina päivinä. Tai ehkä minä olin vain alkanut vastaamaan heille. Vähän kuin travelleripaikoissa, mutta nyt tuli helposti juteltua vaikka parkkipaikalla pari sanaa vastaantulijan kanssa. Täkäläisten sosiaaliset taidot lienevät hieman meikäläisiä kehittyneempiä. Smalltalkkailu oli oikeastaan mukavaa ja vielä kivempaa olisi jos itsekkin osaisi osallistua siihen paremmin. Ei minua häiritse olla ystävällinen vastaan tulijalle vaikka tietäisin ettemme enää koskaan tapaa.

Kirjoittaminen

Sain taas seuraavaa blogiartikkelia naputeltua vähän eteenpäin, mutta ei ollut tullut valmista vielä. Julkaisukelpoisen tekstin kirjoittaminen olikin aika haastavaa. Onko faktat kohdallaan? Voiko lauseen ymmärtää monella tavalla? Toistanko itseäni? Onko teksti sujuvaa? Olenko nyt varmasti erottanut havainnot tulkinnoista? - Pidän kuitenkin kirjoittamisesta, koska se pakotti minut miettimään näitä asioita. Erityisesti faktoja, havaintoja ja tulkintoja.

Jännittää taas vähän. Ihan kiva, vaikka en oikein ymmärrä miksi. Katsellut telkkarista obamaa ja kongressia ja standfordia. Ihmisillä todella paljon energiaa. ... Hankala nähdä selvästi asioita, kun on koko elämänsä rakentanut ennakkoluuloja tätä paikkaa kohtaan. Taidan vähän pelätä näitä ihmisiä kuitenkin. Aivan kuin tämä olisi se maailman keskus ja nämä niitä oikeita ihmisiä ja täällä kuuluisi haluta asua ja tällä tavalla haluta elää.

Finlandia Motel, Mt shasta. No pakkohan se oli pysähtyä kun kyltin näin. Pari sanaa vaihdoin omistajasedän kanssa. Hassu puhua suomea, kun ei ole juuri lähdön jälkeen tullut puhuttua.

Hieman kotiinpaluun fiilis kun palasi rannikolle. Hassua. Ajatukset olleet aika hiljaa viimeaikoina. Ei se mitään. Ihmeellistä miten tunteet ovatkin pysyneet hallinnassa koko ajan täällä. Jos voisin ylläpitää tällaista oloa, ja jopa parantaakin vielä, niin ei elämässä voi mitään ylipääsemättömiä ongelmia tullakaan...

Mietin kuinka sanoin blogissa tämän olevan reissun paras pätkä. Vaikka täällä lopulta teen vähiten ja yritän vähiten. Tai ehkä juuri sen takia. Kai se vaan pitää lähteä nollasta liikkeelle. Nyt varmasti keksisin monia uusia erilaisia tapoja käyttää aikani Kiinassa ja muualla siellä... Oppia ikä kaikki. Ja sitten kun lopulta oppii jotain, niin pitää lähteä kotiin.

Toisaalta, kun luin muistiinpanoja matkan alkupäästä, niin paljon hyviä muistojahan siellä oli. Vaikka olin harmitellut Shanghai-pätkää,

niin todella moni asia sielläkin meni hyvin ja siitä oli jäänyt monia hyviä muistoja. Eli se menikö siellä hyvin vai huonosti vaikutti enemmänkin riippuvan päivästä, milloin sitä itseltäni kysyin kuin siitä mitä siellä varsinaisesti edes tapahtui. Varsin lohdullinen ajatus.

Välillä kun katselin muistiinpanoja Intiasta ja Nepalista, niin ikään kuin minulle ei olisi tapahtunut siellä juuri mitään. Se toisaalta selittäisi sitä omituista usvaa missä olin silloin alkumatkasta. Tunnelinäkö vielä päällä. Mutta eihän se niinkään ollut. Oliko koko Annapurnan vaellus jotenkin kutistunut yhdeksi tapahtumapisteeksi.

Aivan kuin ajatukset olisivat muuttuneet visuaalisemmiksi ja erilaisiksi tunnelmaisuiksi. En saa kirjoitettua niitä sanoiksi, koska ne eivät ole aivan kokonaisia, vaan enemmänkin palasia ja välähdyksiä sieltä täältä. Mietinkin joskus, että mihin sitä sisäistä kitisijää edes tarvitaan. En kai minä kieltä tarvitse itselleni asioiden selittämiseen? Miksi minun tarvitsee ylipäänsä selittää itselleni yhtään mitään? Jotta voin selittää jonkin asian, niin tieto tarvii olla minulla jo. Ja jos se on jo, niin miksi minun pitää kertoa se vielä itselleni uudestaan?

Olin alkanut ajatella jo kotiinpaluuta. Ehkä se oli päivämäärä joka oli vienyt ajatukset sinne, oli jo toukokuu kuitenkin. Jotain taisin kaivata. Kaipasinko kotiin? Vai kaipasinko vain jonnekin muualle? Jos palaisin kotiin, niin alkaisinko heti kaivata taas muualle?

Mitä olin tekemässä täällä ja miksi? En edelleenkään osannut antaa hyvää vastausta itselleni. Kotiinpaluun ajattelu toisaalta sai heti aikaan pienen huokauksen ja pään painumisen. Jos olisin heti palannut kotiin, niin olisin kokenut epäonnistuneeni matkassa, vaikka en oikein tarkalleen ottaen tiennyt miten.

Eihän minulla tällä sekunnilla mitään murheita ole. Tai ainoa murheeni on tulevaisuus kuten sen nyt näen, joka sekin on oman mielikuvituksen tuote. Vai ehkä se oli se hetki "sitten kun" -ajattelua, joka laittoi miettimään. Sitten kun olen kotona niin sitä ja tätä. Alan hyvissä ajoin jo käyttämään nykyhetkeni tulevaisuuden ajatteluun. Hmm. Olisiko tämä se kaava, joka stressaa minua kotona arkena? Täällä on taas suhteellisen stabiili ympäristö, tai hallittavissa oleva, koska voin vaihtaa paikkaa halutessani. Ja tämä hetki ikään kuin kestää maanantaihin asti. Tai ehkä kuitenkin sunnuntaihin, koska jatkuvasti pidän yhden päivän bufferia ilmeisesti pelätessäni autonpalautushetkeä.

Aasian puolella oli tullut elelyä epäsäännöllisempiä päivärytmejä. Nyt minulla ei ollut mitään ongelmia mennä nukkumaan ajoissa. Päin vastoin. Nukuin taaskin kuin tukki. Pää oli kolahtanut tyynyn noin kello 22.45 ja olin noussut ylös 7.40. Yhdeksän tuntia. Yleinen olotila oli parantunut huimasti kuukauden takaisesta, nyt alkoi olla sellainen normaali perushyvä olo vähitellen. Miten tätä saisi ylläpidettyä ja kehitettyä vielä paremmaksi?

Täällä on kuitenkin myös eteenpäin menon tunnelma. Saattaa olla, että aamuisin "en ehdi" tehdä kaikkea mitä on tarkoitus ennen lähtöä. Mitä ihmettä? Mistä lähtien olen osannut aikatauluttaa itseäni tällä tavalla?

Roadtrippikin oli, kuten laivamatkakin, menossa rutiinin puolelle vähitellen. Toisaalta pidin sitä hyvänä asiana, toisaalta se alkoi myös häiritä. Sehän tarkoittaisi sitä, että en voi enää vain katsoa mitä tapahtuu ja antaa asioiden tapahtua minulle. Minun pitäisi alkaa itse aktiivisesti rakentamaan tästä tilanteesta parempaa. Hirveä vai- va. Toisaalta siellä laivallahan tein juurikin sitä. Se olisi siis aivan mahdollista ja parhaimmillaan jopa ihan kivaa.

Seuraavaksi päästiinkin perus optimointiongelmaan. Onko parempi parantaa nykyistä tilannetta, tehdä asiat paremmin, vai vaihtaa kokonaan tilannetta, tehdä parempia asioita? Ja vaikka olisikin ehkä juuri nyt parempi vaihtaa koko kontekstia, ei siitä tähän ympäristöön sopeutumisesta ja tapojen parantamisesta varmasti mitään haittaakaan olisi. Tai ainakaan siitä kyvystä ja sen kehittämisestä.

Jänniä uusia ajatuksia. Tässäkö tämä maailma nyt sitten on? "It just doesn't make sense." on lause, joka kuulen päässäni aika usein. Kuin olisin kiertänyt taas täyden ympyrän ajatuksissani. Olenko nyt fiksumpi tai parempi kuin ennen?

Ihan kuin ohittaisin ison kasan päivän tapahtumia jotenkin epäoleel- lisina, ikään kuin ne eivät vaikuttaisi minuun ja minun elämääni. Es- imerkiksi mitä olen kuullut radiosta tai nähnyt televisiosta.

Oregon

Vilkkuvat siniset valot taustapeilissä. Ups. Taisin ajaa vähän ko- vaa. Pitkiä alamäkiä, en edes huomannut että nopeus oli päässyt vähän nousemaan. Pikkukaupunkien kohdalla oli myös alhaisemmat nopeusrajoitukset, joten taisi olla reilusti ylinopeutta.

Taas elokuvakohtaus. Ajan tiensivuun, en uskalla liikkua, pidän käteni tiukasti ratissa kiinni. Poliisin koputtaessa ikkunaan uskaltaudun hitaasti irrottamaan vasemman käteni ikkunan avatak- seni. Good day, sir! Oliskos henkilöpapereita? No olihan toki, mutta vähän hankalassa paikassa. Reissulla olin tottunut pitämään pas- sia rahavyössä, joka oli tietenkin vaatteideni alla piilossa. Passin kaivaminen vyön alta housuista tuntui hieman riskaapelilta liike- sarjalta. Korostetun selkeästi selitin mitä aion tehdä ja hidastetu- in liikkein sain lopulta kaivettua passin esille. Jaahas joku turisti. Ei huvittanut ottaa riskejä, joten olin korostetun nöyrä ja kohtelias ja rauhallinen ja muistin joka lauseen perään lisätä 'sir'. Vai että Kanadaan menossa sukulaisia tapaamaan? Noh. En nyt tällä kerralla anna sakkoja, mutta jatkapa tästä eteenpäin rajoitusten mukaan. Juu

tottakai. Myöhemmin samana päivänä ajoin jonkin dinerin ohi, jonka pihassa poliisiauton vilkkujen loisteessa jotakuta jampaa laitettiin käsirautoihin. Ehkä olin sittenkin elokuvassa?

Ajaminen ympäriinsä päivästä toiseen alkoi vähitellen väsyttää. Totesin, että enää ei voinut jatkaa enää samaan malliin. Resepti ei vaan toiminut enää. Oli perjantai, vielä pari päivää aikaa ajella ympäriinsä. Mietin, voisiko Seattle olla sellainen paikka että siellä viihtyisi pari yötä? En oikeastaan halunnut edes yrittää. Matkan varren pikkukylissä oli niin kiva viettää iltaa.

Jos keskimäärin olen kuudelta motellilla ja nukahdan yhdeltätoista niin siinä välissä kerkeen naputella neljä tuntia konetta. Neljä tuntia! Mitä ihmettä mä oikein teen? En mä mitään muutakaan tee. Pari kertaa katsonut hetken telkkaria. Lukenut oon ehkä kerran vähän aikaa jotain.

...

Katsoin ulos ikkunasta ja reaktioni: Sataa! Jes! Sadettakin voi olla näemmä ikävä. Se rauhoittaa jotenkin koko maailman.

...

Vähän tekis mieli jäädä päiväksi tähän... mutta toisaalta sitten taas ei...

Ekaa kertaa laivan jälkeen katselen vähän koodia. Tai sitä projektia. Huomaan paljon uusia asioita ja pääsisin taas eteenpäin, jos vain antaisin aikaa... Kuvittelin sen olevan pikkuhomma, mutta näköjään siinä riittäisi puuhaa kyllä ihan niin paljon kuin vain haluaisi tehdä.

Päädyin kelailemaan mobiilia elämää. Miksi minulla täytyy olla pysyvä asunto? Miksei osoitteeni voi olla postilokero? Voisiko se olla jos asuisin jossain muussa maassa? Miten voisni luoda itselleni tilanteen jossa 'liikkeellä' on defaultti ja paikalleen jääminen, vaikka kestäisikin vuoden tai kaksi, on tilapäistä?

No vihdoinkin pääsin tämän ketjun motellia testaamaan. No ei tää nyt ihan sika halpa ollut (70d aamupalan kanssa). Tosin tähän huoneeseen mahtuis vaikka koko perhe. Ihan hyvä, vaikka hirveästi persoonallisuutta tällä ei voi sanoa olevan.

Seattle

Pitkästä aikaa olin taas paikassa, joka muistutti hieman perinteistä käsitystäni kaupungista. Jopa kävelin ulkona pari korttelia. Paikasta löytyi ehkä ihmeellisin kirjasto, jossa olin koskaan poikennut. On Yhdysvalloissakin ilmeisesti mahdollista rakentaa toimivia julkisia palveluita kaikelle kansalle.

Roadtrippi alkoi olla finaalissa. Oli aika palauttaa auto ja hypätä bussiin kohti Vancouveria, katsomaan onko siellä ketään kotona. Aloin jo pohtia Suomeen paluuta, mietin poikkeaisiko vielä matkalla

jossain. Tuulen suunta ajatusten osalta vaihteli jo päivittäin.

0530

Hiukan aikainen herätys, mutta en saanut unta. Nälkäkin taas, kun ei osaa syödä. No, kolassa on sokeria. .. tuli mieleen että voisin tietty aiemmallakin bussilla lähteä. Mutta en osaa muuttaa päätöstä. Tai en kait koe sitä niin tärkeäksi. Ei kai mulla niin kiire kuitenkaan ole. Hengataan nyt täällä ku maksettukin on.

Uneton Seattlessa. Haha.

Alkaiskohan tää olla tässä - Vancouver

Sain viettää viimeisen reissuviikkoni Vancouverissa siskon perheen luona. Puolet minusta taisi tosin lähteä kotiin jo suoraan Seattlesta, joten päätin sitten varata liput ja lennättää loputkin itsestäni sinne lauantaina perässä. New York ja Dublin saivat nyt jäädä seuraavaan kertaan.

Perhe-elämän ihmettelyä, vaikutti ihan kivalta kaupungilta, vaikka en siihen sen kummemmin tutustunatkaan. Vuoria ja vaikka mitä olisi ollut vieressä, mutta eipä enää kiinnostanut. Tulihan sitä jo nähtyä yhtä sun toista.

Karttojen perusteella muuten se työnteko yleensä ja duunit ja raha on jokseenkin toissijaisessa asemassa. Olen onnistunut määrittelemään menestyksen niin laveasti, että alkaa olla tosi hankalla epäonnistua. Ainoa joka on tiellä, on omat pelot ja muut tunteet jotka ovat päässeet välillä vähän käsistä. Aika jännä. Ja ne pelotkin alkavat häviämään sitä kautta, että alan ajattelemaan niitä epäonnistumisia ja ongelmiakin elämää rikastuttavana tekijänä.

Epilogi

Nytkö siis palaisin kotiin ja perustaisin kodin ja perheen ja asettuisin aloilleni. Aluksi siltä vaikuttikin, mutta matka olikin vasta alussa.